

ขนิษฐา ขงมกาน

เขียน : อริสมันต์

ปก : อภิภารณ์ ศิลปะเสรี

నవమసంవత్సరం

รักดี ข้ามกาล

เรื่อง	รักดีข้ามกาล
ผู้เขียน	สรมนินทร์
พิสูจน์อักษร/เรียบเรียง	สรมนินทร์
ปก	สุภาภรณ์ สุขประเสริฐ
กราฟฟิกจัดหน้า	ปกสำเร็จ จัดอาร์ต By ปันแป้ง

นิยายเรื่องนี้สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ห้ามคัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลง แก้ไข หรือสแกนเนื้อหาส่วนใดส่วนหนึ่งของนิยายเรื่องนี้ไปเผยแพร่หรือกระทำการใดๆ เว้นแต่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น หากฝ่าฝืน จะดำเนินการทางกฎหมายต่อผู้กระทำละเมิดให้ถึงที่สุด

แนะนำเรื่อง

นิยายเรื่อง ‘ภักดีข้ามกาล’ กำเนิดขึ้นจากแรงบันดาลใจแบบฉับพลัน ในช่วงเวลาที่จำกัด เดิมทีผู้เขียนไม่มั่นใจที่จะส่งผลงานเข้าประกวด เพราะเกณฑ์ในการประกวดได้ประกาศออกมาในช่วงกลางเดือนมีนาคม 2569 และกำหนดส่งไม่เกิน 30 เมษายน 2569 ซึ่งผู้เขียนเกรงว่าจะเขียนไม่ทัน

ทั้งยังมีข้อจำกัดด้านความยาวไม่เกิน 60,000 คำ สำหรับผู้เขียนที่คุ้นชินกับการเขียนเรื่องยาวมากกว่าสั้นคำขึ้นไป โจทย์นี้ถือเป็นความท้าทายอย่างยิ่ง นิ่งคิดอยู่ 2-3 วันก็เกิดแรงบันดาลใจที่จะเขียนขึ้นมา

ในเบื้องต้น ผู้เขียนวางโครงเรื่องไว้รูปแบบหนึ่ง แต่เมื่อได้ศึกษาลงลึกถึงประวัติของตัวละครสำคัญหนึ่ง ความทรงพลังของตัวละครนี้ทำให้พล็อตเรื่องเดิมต้องเปลี่ยนโฉมหน้าไป เพื่อเปิดทางให้ตัวละครนี้ได้ก้าวเดินเคียงคู่ไปกับตัวเอกที่ผู้เขียนกำหนดไว้ตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง

ตัวละครที่ทรงพลังนี้คือ เจ้าฟ้าธรรมธิเบศไชยเชษฐาสุริยวงศ์ หรือที่คนไทยรู้จักกันดีในพระนาม ‘เจ้าฟ้ากุ้ง’

ชื่อนิยายจากเดิมคือ ‘อโยธยาแบรนต์’ จึงถูกเปลี่ยนมาเป็น ‘ภักดีข้ามกาล’ และเป็นนิยายอิงประวัติศาสตร์ที่ถักถอเรื่องราวจากพระราชประวัติของเจ้าฟ้ากุ้ง ผสานกับหลักฐานร่วมสมัยอย่างจดหมายของนายนิโกลาส บัง

(Nicolaas Bang) หัวหน้าสถานีการค้าบริษัทอินเดียตะวันออกของเนเธอร์แลนด์ (VOC) ประจำกรุงศรีอยุธยา ลงวันที่ 8 มกราคม ค.ศ.1758

หลายท่านอาจคุ้นเคยกับภาพจำของเจ้าฟ้ากุ้งในฐานะกวีเอกผู้รจนา ‘กาพย์เห่เรือ’ อันไพเราะ หรือภาพโตกนาฏกรรมชู้รักกับพระมเหสีของพระราชบิดา ซึ่งเป็นฉากทัศน์ที่มักถูกหยิบยกมาเล่าขานบ่อยครั้ง จนกลายเป็นภาพจำของเจ้าฟ้ากุ้งไปอย่างไม่ตั้งใจ ทว่าแทบไม่มีใครที่จะตั้งคำถามถึง ‘ต้นเหตุ’ และ ‘เบื้องลึก’ ก่อนที่จะเกิดโตกนาฏกรรมครั้งใหญ่ในแผ่นดินพระเจ้าอยู่หัวบรมโกศ

‘รักดีข้ามกาล’ จะนำเสนอภาพชีวิตของเจ้าฟ้ากุ้งในแง่มุมที่รอบด้าน โดยสอดแทรกตัวละคร ‘อัครินทร์’ เข้าไปเพื่อเป็นพยานและผู้ร่วมชะตากรรมผ่านการตีความใหม่ เพื่อค้นหาความลับที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังคำพิพากษาในพงศาวดารว่า...ท่านเป็นชู้กับมเหสีของพระบิดาจริงหรือ และอะไรคือชนวนเหตุที่แท้จริงของจุดจบอันน่าสลดใจนี้

อย่างไรก็ตาม มีสองประเด็นสำคัญที่ผู้เขียนขอชี้แจงแก่นักอ่านล่วงหน้า

1. นิยายเรื่องนี้ ‘ไม่ใช่วาย’ ความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าฟ้ากุ้งและอัครินทร์ไม่ใช่ในเชิงชู้สาว และไม่มีการวางโครงเรื่องให้ไปในทิศทางนั้น

2. ไม่มีเส้นเรื่องความรัก (No Love Line) และไม่มีนางเอก ‘รักดีข้ามกาล’ ไม่ใช่นิยายรักพีเรียดหวานซึ่งที่มุ่งเน้นเรื่องหัวใจ แต่อาจเรียกได้ว่าเป็น ‘โคกนาฏกรรมลูกผู้ชาย’ ท่ามกลางกลการเมือง

แม้จะไร้กลิ่นอายความรักแบบหนุ่มสาว แต่ผู้เขียนเชื่อมั่นว่านักอ่านจะได้รับความสนุก และซาบซึ้งไปกับมิตรภาพอันงดงามระหว่าง ‘เจ้านายผู้สูงศักดิ์’ กับ ‘เพื่อนแท้และบ่าวผู้รักดี’ ที่มั่นคงจนวันสุดท้ายของลมหายใจ

สรุมนิรัน

เรื่องย่อและคำโปรย

ท่ามกลางหน้าประวัติศาสตร์กรุงศรีอยุธยาอันรุ่งโรจน์และเต็มไปด้วยปริศนา หลายคนอาจคุ้นเคยกับการย้อนเวลาเพื่อไปพบรักต่างยุคที่หวานซึ่งตราตรึงใจ แต่ใน ‘ภักดีข้ามกาล’ ทุกท่านจะได้สัมผัสแง่มุมที่ต่างออกไป...นิยามของความรักที่ไม่ได้จำกัดอยู่เพียงชายหญิง แต่คือ ‘ความจริงรักภักดี’ ที่ก้าวข้ามขีดจำกัดของกาลเวลา

เมื่อ ‘อัครินทร์’ ผู้เชี่ยวชาญด้านแบรนด์หรูจากปารีส ต้องล้มต่าขึ้นในร่างของ ‘ยอด’ ลูกชายไม่เอาถ่านของขุนนางผู้หนึ่ง แต่กลับซ่อนพรสวรรค์งานช่างลึบหมัไว้ภายใต้คราบคนเกียจคร้าน

จากปลายนิ้วที่เคยสัมผัสกระเป๋านักบินละล้าน สู่การตีทองแกะสลากลยาเครื่องสูงถวายเชื้อพระวงศ์ อัครินทร์ต้องใช้ ‘ตาเทพ’ และ ‘มาตรฐานชั้นยอด’ เข้ามาปฏิวัติวงการศิลปะอโยธยา ท่ามกลางกระแสริษยาของขุนนางหัวเก่า และการจ้องทำลายจาก ‘นักร้องคั้ดวง’ เจ้าชายเขมรที่หวังจะเฉลิมและขโมยภูมิปัญญาของเขาไปเป็นของตนเอง

ทว่าสิ่งที่ทำทลายหัวใจเขามากที่สุด ไม่ใช่การคุมงานช่างที่ยากลำบาก แต่คือการได้รับเกียรติให้เป็น ‘เกลอสนิท’ ของ ‘เจ้าฟ้ากุ้ง’ ยอดกวีเอกผู้สูงศักดิ์ ผู้ซึ่งประวัติศาสตร์ได้เขียนชะตากรรมอันแสนเศร้าเอาไว้เบื้องหน้า

อัศวินทร์จะใช้ความรู้จากอนาคตและหัวใจที่รักดี เปลี่ยนเส้นทาง เลือดที่ประวัติศาสตร์ขีดเขียนไว้ได้หรือไม่ หรือความประณีตที่เขารังสรรค์ จะเป็นได้เพียง ‘เครื่องประดับ’ ชั้นสุดท้ายในชีวิตของมหาอุปราชผู้ลาลับ เท่านั้น

ขอเชิญทุกท่านร่วมเดินทางสู่ยุคที่อยู่ชางดงามที่สุด แต่อำมหิต ที่สุดในประวัติศาสตร์ เพื่อพิสูจน์ว่ามิตรภาพของเพื่อนแท้ที่พร้อมสละได้แม้ ชีวิต และความรักดีที่มอบให้ด้วยใจจริงนั้น ซาบซึ้งและทรงพลังยิ่งกว่า เรื่องราวความรักใดๆ ที่คุณเคยอ่านมา

จากมือขวาเจ้าพ่อแพชั่นปารีส สู่เกลอสนิทของ ‘เจ้าฟ้ากุ้ง’ กวีเอกผู้ ลื่นชืดด้วยข้อย่าน่าละอาย อัศวินทร์ต้องใช้ความรู้จากโลกอนาคตปกป้องอัต ลักษณ์ไทย และพยายามเปลี่ยนชะตากรรมของเจ้านาย เขาจะทำสำเร็จ หรือไม่

สารบัญ

หน้า

บทที่ 1	มาตรฐานจักรพรรดิ.....	1
บทที่ 2	รอยต่อแห่งชีวิต.....	8
บทที่ 3	อัจฉริยะผู้มีพรสวรรค์.....	15
บทที่ 4	ดาเทพแห่งอโยธยา.....	22
บทที่ 5	สามเดือนสะเทือนอโยธยา.....	29
บทที่ 6	บรรทัดฐานใหม่แห่งอโยธยา.....	35
บทที่ 7	จารีตที่ถูกลบทิ้งด้วยริษยา.....	42
บทที่ 8	เจ้าฟ้ากุ้ง.....	49
บทที่ 9	เตรียมสอบปริथยานิพนธ์.....	56
บทที่ 10	ถอดรหัสหัวใจกวีเอก.....	63
บทที่ 11	คมวาตะของพันยอด.....	70
บทที่ 12	ตบหน้ากลางอากาศ.....	77
บทที่ 13	พลิกตำราเครื่องสูง.....	84
บทที่ 14	ร่วมแรงร่วมใจ.....	91
บทที่ 15	มันหน้ามาเคลม.....	98
บทที่ 16	วาทะสยบนักเคลม.....	106
บทที่ 17	เครื่องสูงสะท้อนแผ่นดิน.....	113

บทที่ 18 ผูกพันและรักดี.....	120
บทที่ 19 อโยธยาในรอยจำ.....	127
บทที่ 20 วังหน้าที่หลบซ่อน	134
บทที่ 21 จงรักและรักดี.....	141
บทที่ 22 แสงสว่างกลางความมืด.....	148
บทที่ 23 กรมหมอมอรรณโรด.....	155
บทที่ 24 ความหายารักษา	162
บทที่ 25 โอสถสองแผ่นดิน	169
บทที่ 26 รอคอย	176
บทที่ 27 ความรักดีในยาม.....	183
บทที่ 28 รอยยิ้มสรวลที่คืนกลับ	190
บทที่ 29 รอยน้ำตาที่ถูกซ่อน.....	197
บทที่ 30 โรคบุรุษที่หวนคืน.....	204
บทที่ 31 เค้ากลางแห่งโศกนาฏกรรม.....	211
บทที่ 32 คลื่นใต้น้ำอโยธยา.....	218
บทที่ 33 มิตรภาพต้องห้าม.....	226
บทที่ 34 दरระกะแห่งความตาย.....	233
บทที่ 35 ขอเสือก	240
บทที่ 36 เมฆหมอกที่ยังไม่จาง.....	247
บทที่ 37 ลงโทษตามจารีต.....	254

บทที่ 38 สายใยที่ขาดสะบั้น.....	261
บทที่ 39 ประวัติศาสตร์มิอาจฝัน.....	268
บทที่ 40 มิตรภาพนิรันดร์.....	275

บทที่ 1 มาตรฐานจักรพรรดิ

ณ อาคารสำนักงานใหญ่ริมแม่น้ำแซนของ La Monarque Group หรือ LMG ที่ได้ชื่อว่าเป็น ‘จักรวรรดิแห่งสุนทรียศาสตร์’ เพราะ LMG แผ่อิทธิพลครอบคลุมตั้งแต่ Avenue Montaigne ไปจนถึงทุกรั้วนเวทีทั่วโลก

อาคารสำนักงานใหญ่นี้ คือศูนย์บัญชาการที่กุมชะตากรรมของแบรนด์ระดับตำนานกว่า 70 แแบรนด์ ตั้งแต่ไวน์รสเลิศที่บ่มเพาะมานับศตวรรษ เครื่องหนังชั้นสูง ไปจนถึงอัญมณีล้ำค่าที่เคยประดับมงกุฎของหลายราชวงศ์ทั่วโลก

ในสายตาคนนอก LMG คือสัญลักษณ์ของความมั่งคั่งและอภิสิทธิ์ชน แต่สำหรับคนใน ที่นี้ ‘คืออาณาจักรที่ปกครองด้วย ‘ระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ทางแฟชั่น’ โดยมี ‘เบนัว เลอ มงตาญ (Benoit Le

Montagne) ประธานที่ได้รับความนิยมว่า ‘จักรพรรดิ’ กุมบังเหียนอาณาจักรแห่งนี้

หัวใจหลักของ LMG ไม่ใช่กำไรในงบกำไรขาดทุน แต่คือ ‘มรดกทางวัฒนธรรมที่ประเมินค่าไม่ได้’ ทุกตารางเซนติเมตรของผลิตภัณฑ์ในเครื่องต้องผ่านการตรวจสอบด้วยมาตรฐานที่เข้มงวดที่สุด หากมีตำหนิเพียงเล็กน้อยหรือมีกลิ่นอายของการ ‘ลอกเลียน’ แม้เพียงเศษเสี้ยว LMG จะใช้กองทัพนักกฎหมายและอำนาจทางการเงินอันมหาศาลบดขยี้ผู้ละเมิดให้จมจรรณี เพื่อรักษาความศักดิ์สิทธิ์ของคำว่า ‘ของแท้’ ให้ยืนยง

ปรัชญาของ LMG มีเพียงประการเดียวคือ ที่ LMG เราไม่ได้ขายวัตถุ แต่เราขายประวัติศาสตร์ และประวัติศาสตร์ไม่มีที่วางให้กับความมั่งงาย

เวลานี้ อัครินทร์ เศวตวิจิตร หนุ่มใหญ่วัยสี่สิบสอง นั่งอยู่ในตำแหน่งประธานการประชุม เขาอยู่ในชุดสูท Bespoke สีชาร์โคลรับกับบุคลิกนิ่งขริ่มและสายตาคมกริบ

สูท Bespoke คือ ชุดสูทที่สั่งทำเป็นพิเศษด้วยความละเอียดประณีตสำหรับผู้สวมใส่คนเดียวโดยเฉพาะ โดยการวัดขนาดตัวอย่างละเอียด เก็บข้อมูลทั้งรูปร่าง ส่วนสูง ความกว้างของไหล่ ลักษณะการยืนและการเดินของผู้สวมใส่ สูทชนิดนี้ได้รับความนิยมมาตั้งแต่ศตวรรษที่ 17-18 ในประเทศอังกฤษ มีหลักฐานจากบันทึกเก่าแก่ว่าพระเจ้าชาร์ลส์ที่ 2 แห่งอังกฤษ ทรงสั่งตัดสูทนี้

เป็นพิเศษในราชสำนักของพระองค์ ทำให้ลุทธิ่งทำแบบพิเศษนี้เป็นสัญลักษณ์ของอำนาจและความมั่งคั่งของชนชั้นสูง

เบื้องหน้าของอัครินทร์คือ ฉอง-ปิแอร์ ชายชราวัยหกสิบเจ็ด ประธานบริษัทสิ่งทอรายใหญ่และที่มาจากเมืองสิง ที่กำลังนำเสนอคอลเลกชัน ‘Exclusive Silk’ ซึ่งอ้างว่าเป็นนวัตกรรมลายพิมพ์ล่าสุดที่ทีมนักออกแบบของบริษัทใช้เวลา ‘คิดค้นและประดิษฐ์ขึ้นเอง’ นานถึงสองปี

“ลายเส้นที่โค้งมนและซับซ้อนนี้ เราได้รับแรงบันดาลใจจากสถาปัตยกรรมยุคเรอเนซองส์ ผสมผสานกับจินตนาการใหม่ทั้งหมด” ฉอง-ปิแอร์ บอกด้วยน้ำเสียงภาคภูมิใจ “เราจะจดสิทธิบัตรเป็นลายลิขสิทธิ์เฉพาะของ LMG สำหรับฤดูกาลหน้าทันทีที่ LMG เซ็นสัญญากับเรา”

อัครินทร์พยักหน้ารับรู้แต่ไม่พูดอะไร เขาหยิบถุงมือผ้าสีขาวที่วางอยู่ใกล้ๆ มาสวมแล้วหยิบตัวอย่างผ้าผืนนั้นมาวางใต้โคมไฟเลนส์ขยาย LED นิ้วยาวเรียวยาวไปตามแนวเส้นของผ้าอย่างช้าๆ สายตาเพ่งมองอย่างละเอียดถี่ถ้วนไปที่ลายผ้าในทุกจุด

“จินตนาการใหม่ คิดค้นประดิษฐ์ขึ้นเอง” อัครินทร์ทวนคำสั้นๆ หลังจากตรวจสอบอยู่ครู่หนึ่ง น้ำเสียงเรียบๆ ของเขาทำให้คนของ LMG ที่เข้าร่วมประชุมด้วยหนาวเหือก เพราะนี่คือสัญญาอันเตือนระดับสิบลีกริกเตอร์ที่บอกว่าแผ่นดินไหวครั้งร้ายแรงที่สุดกำลังจะเกิดขึ้น

“คุณมอง-ปีแอร์ คุณทราบมั้ยว่าความงามที่ปราศจากความจริง มันเป็นได้แค่ขยะราคาแพง” อัครินทร์เอ่ยเช่นนี้ เพราะเขารู้ดีว่าต่อหน้า เบ๊นัว เลข มงตาญ ความผิดพลาดเพียงมิลลิเมตรเดียว เท่ากับการยุติอาชีพของเขาในวงการสินค้าหรูไปตลอดกาล เพราะสายตาของ ‘จักรพรรดิ’ ผู้นี้ไม่เคยมีที่ว่างให้กับความธรรมดา

“คุณหมายความว่าอย่างไร” มอง-ปีแอร์ถาม น้ำเสียงเจือความไม่พอใจ

อัครินทร์วางผ้าลง สายตาคมกริบไม่ต่างจากใบมีดโกนสบตากับอีกฝ่ายอย่างไม่เกรงกลัว “ลายที่คุณเรียกว่า ‘เรอเนซองส์’ จริงๆ แล้วมันคือ ‘ลายพิกลุลวง’ ของช่างทอผ้าไทย จังหวัดลำพูน การจัดวางตำแหน่งดอกลอยแบบสลับพันปลา และเทคนิคการทึงน้ำหนักเส้นด้ายแบบนี้ คือภูมิปัญญาที่ตกทอดมาหลายร้อยปี ไม่ใช่สิ่งที่จะ ‘มโน’ ขึ้นมาได้เองในสตูดิโอที่ปารีส”

“แต่เราออกแบบเอง...” มอง-ปีแอร์เถียง หากยังไม่ทันเอ่ยต่อ อัครินทร์ก็เอ่ยแทรกเสียก่อน

“อย่างนั้น? คุณคงไม่รู้ว่งานอดิเรกอย่างหนึ่งของผมคือสะสมผ้าทอโบราณจากทั่วโลก และเชื่อกันว่าผมจำลายทอของผ้าทั้งหมดนั้นได้ แถมยังจำได้ว่าผ้าทอแต่ละลายนั้นมีถิ่นกำเนิดจากที่ไหนบนโลกใบนี้”

คำพูดนี้ทำให้มอง-ปีแอร์หน้าซีดทันที

“ผมจะพูดชัดๆ เพียงครั้งเดียวให้คุณฟัง คุณแอบซื้อผ้าต้นแบบจากชาวบ้านที่ยากจนในลำพูน แล้วนำมาสแกนดัดแปลงเล็กน้อยก่อนจะเคลมว่าเป็นงานประดิษฐ์ใหม่ เพื่อเลี่ยงการจ่ายค่าสิทธิบัตรให้เจ้าของที่แท้จริง”

“ผมทำงานที่ LMG มานานจนทราบว่าเราให้ความสำคัญกับ ‘มรดกภูมิปัญญา’ ไม่ใช่การ ‘ขโมยหรือลอกเลียน’ การที่คนระดับประธานบริษัทอย่างคุณ พยายามจะขาย ‘ของขโมย’ ให้เรา มันคือการดูถูกสติปัญญาและเกียรติของ LMG อย่างรุนแรง”

อัครินทร์หันไปหาเลขานุการส่วนตัวของเขาโดยไม่ชายตาแลมอง-ปิแอร์อีก

“ยกเลิกสิ่งนี้ทั้งหมด ตัดชื่อบริษัทของมอง-ปิแอร์ออกจากบัญชีคู่ค้าของ LMG ตลอดกาล และส่งผ้าผืนนี้พร้อมบันทึกฉบับนี้ให้ฝ่ายกฎหมาย ฟ้องร้องในข้อหาแอบอ้างสิทธิ์และบิดเบือนที่มาของทรัพย์สินทางปัญญา”

“ครับ” เลขานุการของเขาตอบรับรวดเร็ว

“คุณอัครินทร์! คุณจะทำแบบนี้ไม่ได้! เรื่องแค่นี้” มอง-ปิแอร์โวยวาย

อัครินทร์ปรายตามองด้วยความสมเพช “คุณใช้คำว่า ‘เรื่องแค่นี้’ แต่สำหรับผม วัฒนธรรมคือลมหายใจของชาติ ถ้าวันนี้ผมปล่อยให้คุณขโมยไปได้แม้เพียงหนึ่งตารางเซนติเมตร วันพรุ่งนี้และวันต่อๆ ไป คุณก็จะขโมยความภูมิใจของชาติผมหรือของชาติอื่นไปจนหมดแผ่นดิน”

เขาลุกขึ้นยืนและจัดกระดุมสุทให้เข้าที่ ก่อนจะทิ้งท้ายด้วยประโยคที่ทำให้ทั้งห้องประชุมหนาวสะท้าน “คุณควรเอาเวลาที่จะแก้ตัวกับ LMG ไปหาทนายที่จะช่วยเหลือบริษัทคุณและตัวคุณในคดีนี้เถอะ”

“ไอ้อัครินทร์มันเป็นใคร ใหญ่แค่ไหนกันเชียวะ” ฉอง-ปิแอร์ พูดอย่างหัวเสีย เมื่อนั่งอยู่ในรถส่วนตัว

“เขาไม่ใช่แค่ใหญ่ครับ...” เลขานุการที่มีหน้าที่สืบประวัติคู่ค้าเอ่ยด้วยน้ำเสียงหวาดหวั่นขณะเปิดแท็บเล็ตส่งให้ดู

“...อัครินทร์คนนี่ คือคนที่จักรพรรดิเบนิวสรรหามาตรวจสอบสินค้าของ LMG ว่าต้องเป็นสินค้าชั้นเลิศเท่านั้น”

ฉอง-ปิแอร์คว้าแท็บเล็ตมาดูอย่างไม่เชื่อถือ ทว่าภาพของอัครินทร์ในชุดสูทเนียบปราภฏเด่นหราพร้อมหัวข้อ The Guardian of La Monarque Group

“ประวัติการศึกษาของเขาเป็นของจริงที่หาตัวจับยาก” เลขานุการเริ่มเล่า “เขาจบเกียรตินิยมอันดับหนึ่งด้านศิลปกรรมศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยทางศิลปะที่ดีที่สุดในไทย เขาลงลึกถึงวัสดุศาสตร์และเทคนิคช่างโบราณจนแตกฉาน ก่อนจะมาคว้าปริญญาโทด้าน Luxury Brand Management จาก ‘L'Académie Supérieure de Gestion’ สถาบันที่วางกันว่าคัดเลือกนักศึกษา

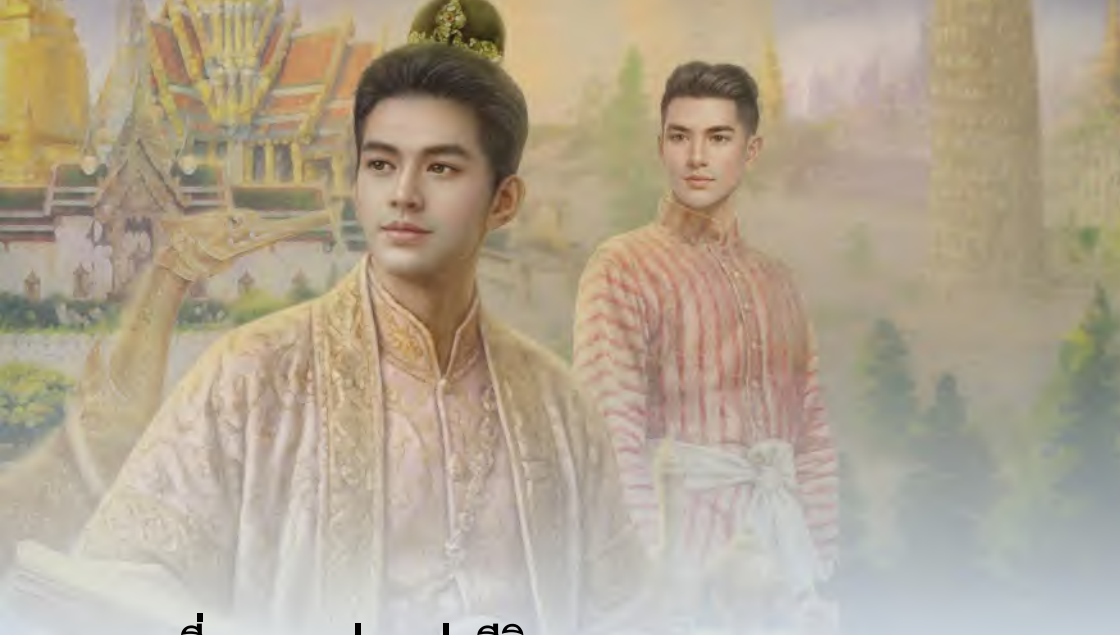
โหดหินยิ่งกว่าการสอบเข้าหน่วยรบพิเศษ และอัครินทร์คือคนไทยคนที่สองที่จบออกมาด้วยคะแนนสูงสุดในประวัติศาสตร์ของสถาบัน”

ฌอง-ปีแอร์แค้นอึดอัดอย่างสมเพชก่อนจะพูดว่า “ก็แค่พวกเรียนสูง จะเก่งสักแค่ไหนเชียว”

คำพูดนี้ทำเอาเลขานุการอดนึกในใจไม่ได้ว่า ‘เก่งหรือไม่ เขาก็จับโกหกเราได้ ถ้ามจับได้เร็วด้วย’ แต่ปากก็ยังตอบไปว่า “ไม่ใช่แค่เรียนเก่งครับ แต่ประสบการณ์ในสนามจริงของเขาน่ากลัวกว่านั้น”

“ก่อนจะเข้า LMG อัครินทร์เคยเป็นหัวหน้านักประเมินค่าศิลปะที่ Vallier's Fine Art & Heritage ในนิวยอร์กมาก่อน สายตาของเขาถูกฝึกมาเพื่อแยกแยะงานศิลปะพันล้านกับของเลียนแบบเกรดเอเพียงแค่เห็นผ่านเลนส์ขยาย ที่นั่นเขาได้ชื่อว่าเป็น ‘ตาซังที่เที่ยงตรงที่สุด’ ไม่มีงานปลอมขึ้นไหนหลุดรอดสายตาเขาไปประมูลบนเวทีของวาเลียร์สได้แม้แต่ชิ้นเดียว เขาเคยจับโป๊งานประมูลภาพเขียนระดับโลกจนบริษัทที่นำของมาให้ตรวจสอบสวนเพื่อเข้าประมูลเกือบพังมาแล้ว”

บทที่ 2 รอยต่อแห่งชีวิต

“เบนัว เลอ มงตาญ รู้ว่าวันนี้ก็รีบดึงตัวเขามาปารีส มอบตำแหน่ง Global Head of Brand Integrity ให้สิทธิ์ขาดในการควบคุมทุกแบรนด์ในเครือ ผลงานที่เลื่องลือที่สุดคือตอนที่เขาคว่าบาตรโรงงานทอผ้าไหมแห่งหนึ่งในเอเชียที่แอบอ้างสิทธิบัตรยุโรป จนโรงงานนั้นล้มละลายภายในหกเดือน อัคร์รินทร์ขึ้นชื่อว่ามี ‘ตาเทพ’ เขาไม่เคยก้มหัวให้ใครที่เขาประเมินแล้วว่า หลอกหลวง”

เลขานุการกลืนน้ำลายอีกใหญ่ก่อนจะพูดประโยคสุดท้าย “ในวงการสินค้าหรูของปารีส มีคำพูดว่า อย่าริอ่านเอาของปลอมไปวางตรงหน้าอัคร์รินทร์ เพราะเขาจะไม่ใช้แค่ปฏิเสธ แต่เขาจะฝังกลบอาชีพของคุณลงในหลุมศพทางธุรกิจทันที”

ฌอง-ปีแอร์นั่งอิงไป ความโกรธเกรี้ยวเมื่อครู่ถูกแทนที่ด้วยความเย็นวาบที่
 สิ้นหลัง เมื่อตระหนักได้ว่าคนที่ตนเองเพิ่งทำหายไปนั้น คือบุคคลที่กุม
 อำนาจในการขึ้นชั้ต้ายแบรนต์เนมทั้งโลกรองจากจักรพรรดิเบนว์

“แล้วทำไมแกไม่เตือนฉันเรื่องนี้”

เลขานุการก้มหน้าต่ำจนคางชิดอก เม็ดเหงื่อผุดพรายตามไรผมแม่แอร์ในรถ
 ลีมุชินหรุจะเย็นฉ่ำ

“ผม...ผมพยายามเตือนท่านแล้ว แต่ท่านบอกว่าดีสินี่สำคัญเกินกว่าจะรอ
 และท่านก็มั่นใจว่านักออกแบบของเรา ‘จัดการ’ ร่องรอยเดิมจนเนียนแล้ว”

เขาสูดหายใจเข้าลึกก่อนจะเอ่ยต่อด้วยเสียงที่เบาลง “อีกอย่าง ใครจะไปคิด
 ละครับว่าคนระดับ Global Head ที่คุมแบรนต์ยุโรปมาทั้งชีวิต จะมีความจำ
 เรื่อง ‘ผ้าพื้นเมือง’ จากจังหวัดเล็กๆ ในเอเชียได้แม่นยำขนาดนี้ ข้อมูลใน
 วงการบอกแต่ว่าอัครินทร์สะสมผ้าโบราณเป็นงานอดิเรก แต่ไม่มีใครนึกว่า
 เขาจะ ‘อ่าน’ ลายทอได้เหมือนอ่านหนังสือพิมพ์แบบนี้”

ใบหน้าของฌอง-ปีแอร์ที่เคยหยิ่งผยอง บัดนี้ซีดเผือดจนดูร่วงโรยกว่าวัย
 ชายชราหลับตาลงอย่างขมขื่น ในใจนึกถึงสายตาเย็นชาของอัครินทร์ที่มอง
 เขาเหมือนมองเศษขยะที่พยายามซบตัวเป็นทองคำ ความเสียหายครั้งนี้ไม่ได้
 จบแค่สัญญาถูกยกเลิก แต่การถูก ‘Blacklist’ จากจักรวรรดิ LMG และการ
 ถูกฟ้องร้องเรื่องทรัพย์สินทางปัญญา คือการประหารชีวิตในโลกธุรกิจแพชั่น
 ที่เขาเพียรสร้างมาทั้งชีวิต

“รีบติดต่อทนายที่เก่งที่สุดในปารีสเดี๋ยวนี้!” ฌอง-ปีแอร์สั่ง “และสืบทราบให้รู้ว่าพรุ่งนี้อัครินทร์จะไปที่ไหน ฉันจะพบเขาเป็นการส่วนตัวเพื่อเจรจา ก่อนที่บริษัทของฉันจะเหลือแต่ชื่อ”

เลขานุการสายหน้าซ้าๆ “สายไปแล้วครับ เมื่อครู่นี้ผมที่ทำงานใน LMG เพิ่งส่งข่าวมาบอกว่าอัครินทร์กำลังเดินทางไปสนามบินชาร์ล เดอ โกล เมื่อสิบนาทีก่อน เขากำลังจะบินกลับเมืองไทยเพื่อพักผ่อนยาว และที่สำคัญคือเขาไม่เคยให้คนที่เขาตราหน้า ได้พบเป็นครั้งที่สอง”

ฌอง-ปีแอร์หน้าซีดยิ่งกว่า เขาเอนหลังพิงเบาะอย่างหมดแรง

ภายในห้องทำงานชั้นบนสุดของอาคาร LMG ที่ตกแต่งด้วยภาพเขียนของโมเนต์และประติมากรรมหินอ่อนล้ำค่า เบนัว เลอ มงตาญ วัย 77 ปี หรือ ‘จักรพรรดิ’ แห่งอาณาจักรสินค้าหรู นั่งอยู่หลังโต๊ะทำงานไม้โอ๊กโบราณ เขากำลังอ่านรายงานการสั่งฟ้องบริษัทของฌอง-ปีแอร์ด้วยสายตาเรียบเฉย ก่อนจะเงยหน้าขึ้นเมื่อได้ยินเสียงเคาะประตูและเห็นมือขวาคนสนิทเดินเข้ามา

“ผมมาเพื่อแจ้งว่าฝ่ายกฎหมายจัดการเรียบร้อยแล้วครับ เบนัว” อัครินทร์เอ่ยด้วยภาษาฝรั่งเศสสำเนียงปารีสียง

เบนัววางปากกลางแล้วตอบว่า “ขอบใจมาก อาร์ต ถ้าไม่ใช่คุณ ลายพิกุลอะไรนั้นคงเข้าไปอยู่ในคอลเล็กชันใหม่ของเรา และนั่นคงเป็นรอยต่างพร้อยเดียวที่ผมยอมให้เกิดขึ้นไม่ได้”

จักรพรรดิแห่ง LMG ลุกขึ้นเดินอ้อมโต๊ะออกมาหาชายหนุ่มรุ่นลูกที่เขาสรรหามาด้วยตัวเอง สายตาที่เคยดูต้นตงหมาป่าในห้องประชุม ฉายแววเอ็นดูและยกย่องอย่างปิดไม่มิด

“ผมตั้งใจมาลาพักร้อนตามที่เคยขอไว้ด้วยครับ หนึ่งเดือนที่เมืองไทย”

เบนัวนั่งไปครู่หนึ่งก่อนจะหัวเราะเบาๆ ในลำคอ “หนึ่งเดือนนั้นเหอ ปารีสที่ไม่มีคุณคงจี๊ดซี้ดพิลึก แต่เอาเถอะ คุณทำงานหนักมานานเกินไปแล้ว ไปพักผ่อนเถอะ”

เบนัวตบไหล่อัศวินหัวเบาๆ ด้วยความรักใคร่เอ็นดู สำหรับเบนัวแล้ว แม้เขาจะมีลูกชายแท้ๆ ที่เตรียมสืบทอดบัลลังก์ธุรกิจอยู่แล้วถึงสองคน แต่เขาก็กลับรู้สึกว่อัศวินหัวเบา ‘ผลงานชิ้นเอก’ ที่เขาเจียรระโนมากับมือ เขาชื่นชมในความเถรตรง รสนิยมที่สูงส่ง และความเด็ดเดี่ยวที่คล้ายคลึงกับตนเองจนบางครั้งเขายังเผลอคิดว่าอัศวินหัวเบาเป็นลูกชายอีกคนที่มีจิตวิญญาณแบบเดียวกับเขา

“คุณรู้มั้ยอาร์ต ลูกชายของผมทั้งสองคนเก่งเรื่องบริหารตัวเลข แต่คุณเป็นคนเดียวที่มองเห็น ‘วิญญาณ’ ในวัตถุเหล่านั้นเหมือนที่ผมเห็น” เบนัวเอ่ย

ด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ไปหาแรงบันดาลใจที่บ้านเกิดของคุณให้เต็มที่ แล้วรีบกลับมา ผมยังมีอีกหลายโครงการที่ต้องการสายตาของคุณ”

“ขอบคุณครับเบนัว ผมจะรีบกลับมา”

“เดินทางปลอดภัย อาร์ต”

“ขอบคุณครับ” อัครินทร์บอกก่อนจะเดินจากไป

เบนัวมองตามแผ่นหลังของอัครินทร์ที่เดินออกจากห้องไปด้วยสายตาเปี่ยมความภูมิใจ ‘ลูกชายของฉัน’ เขามโนภาพในใจเช่นนั้นเสมอ แม้จะรู้ว่าอัครินทร์มีเส้นทางที่งดงามเป็นของตัวเองแล้วก็ตาม

ภายในห้องโดยสารชั้นเพิร์สคลาสของเครื่องบิน บรรยากาศเงียบสงบ อัครินทร์เอนหลังพิงเบาะ เขาหลับตาเพื่อพักผ่อน แหวนทองโบราณที่สลักลายกนกเปล่งตา บนนิ้วกลางซ้าย ส่งประกายอร่ามท่ามกลางแสงไฟสลัว ในใจเขาครุ่นคิดถึงคำอวยพรของเบนัว ‘จักรพรรดิ’ ผู้รักเขาตั้งลูกชาย

“อีกไม่กี่ชั่วโมงก็จะถึงเมืองไทยแล้ว” อัครินทร์พึมพำกับตัวเองเบาๆ พลังนึกถึงเรือนไทยโบราณที่อยู่ชยาที่เขาได้รับเป็นมรดกจากคุณปู่เมื่อหลายปีก่อน

ทันใดนั้น เสียงเต็อนรัดเข็มขัดนิรภัยดังขึ้นพร้อมกับอาการสั่นสะเทือนอย่างรุนแรงของเครื่องบิน เสียงเครื่องยนต์หวีดร้องอย่างผิดปกติจนแก้วหูแทบแตก พร้อมกับเสียงกรี๊ดร้องด้วยความตกใจของผู้โดยสารและเสียงขำของตลกหล่น

อัครินทร์ลืมนตาขึ้นด้วยความตกใจ หัวใจเต้นรัว เขารีบรัดเข็มขัดนิรภัยให้แน่นและพยายามตั้งสติ เขามองไปรอบๆ ขณะเครื่องบินกำลังส่ายไปมาอย่างน่ากลัว หน้าต่างด้านข้างเผยให้เห็นท้องฟ้ามืดดำที่เต็มไปด้วยเมฆฝนและสายฟ้าแปลบปล่าบ

“ท่านผู้โดยสารโปรดทราบ เรากำลังประสบปัญหาทางเทคนิค โปรดอยู่ในความสงบและปฏิบัติตามคำแนะนำของพนักงานต้อนรับ” เสียงประกาศของกัปตันขาดๆ หายๆ ท่ามกลางเสียงหวีดร้องของผู้โดยสารและเสียงสั่นของเครื่องยนต์

ทันใดนั้น เครื่องบินเริ่มดิ่งลงอย่างรวดเร็ว ความรู้สึกโร้น้ำหนักทำให้หัวใจของอัครินทร์แทบหยุดเต้น เขาหลับตาลงอีกครั้ง พยายามภาวนาต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เขาเคารพนับถือให้เขาปลอดภัย

พริบตาหนึ่ง ภาพชีวิตของเขาที่ผ่านมา ไหลผ่านอย่างรวดเร็วเข้ามาในหัว ภาพการทำงานที่เหน็ดเหนื่อยหลายปีที่ปารีส ภาพเบนัวที่มองเขาด้วยสายตาที่เปี่ยมด้วยความภูมิใจ ภาพแหวนทองโบราณที่คุณปู่มอบให้

“ไม่...ฉันยังตายไม่ได้...” อัครินทร์พูดออกมาและพยายามต่อสู้กับความหวาดกลัวที่กำลังกัดกินจิตใจ

โครม!

เสียงกระแทกดังสนั่นหวั่นไหว โลกทั้งใบของอัครินทร์ดับวูบลงท่ามกลางความมืดมิดและความเจ็บปวดอันมากมาย ทุกชีวิตในเครื่องบินดับสูญลง กลางมหาสมุทรอันกว้างใหญ่

แต่ก่อนที่ลมหายใจสุดท้ายของอัครินทร์จะหมดลง ในเสี้ยววินาทีอันแสนสั้นที่อยู่ระหว่างความเป็นและความตาย นัยน์ตาที่พร่ามัวของเขากลับมองเห็นภาพชีวิตบางอย่างที่แปลกประหลาด

เขามองเห็นแสงสีทองที่สาดแสงไปทั่วคุ้งน้ำอันกว้างใหญ่ มองเห็นกำแพงเมืองโบราณที่ทั้งกว้างและยาวท่ามกลางแมกไม้เขียวขจี เขายังได้ยินเสียงสวดมนต์แว่วมาจากวัดวาอารามที่ตั้งเรียงรายตลอดสองฝั่งน้ำ

เขาเห็นผู้คนมากมาย ทุกคนนุ่งผ้าลวดลายงดงาม เดินกันขวกไขว่ เห็นเรือหลายลำพายผ่านไปมาในแม่น้ำกว้าง เห็นประกายแสงสีทองจากยอดเจดีย์ที่ตั้งอยู่กลางเมือง

บทที่ 3 อัจฉริยะผู้มีพรสวรรค์

ภาพเหล่านี้ดูคุ้นตาอย่างประหลาด รวากับเขาเคยเห็นมาก่อน ความงดงามที่เขาหลงใหลมาตลอดชีวิต บัดนี้ปรากฏอยู่เบื้องหน้าเขาอย่างแจ่มชัดและมีชีวิตชีวา

“เฮ้ย! นี่มัน...มัน...กรุงศรีอยุธยา!!!” อัศวินทร์พึมพำกับตัวเองด้วยความตกใจและประหลาดใจยิ่งยวด เขาเคยจินตนาการถึงกรุงศรีอยุธยามาก่อนจากภาพวาดสีน้ำมัน IUDEA หรือกรุงศรีอยุธยาของ โยฮันน์เนล ริงก์โบนส์ (Johannes Vingboons) จิตรกรและนักทำแผนที่ชาวดัตช์ ที่วาดขึ้นในราว ค.ศ. 1663 (พ.ศ.2206) ต้นรัชกาลสมเด็จพระนารายณ์

IUDEA เป็นหนึ่งในสิบภาพวาดเมืองท่าในทวีปเอเชียที่วาดขึ้นตามการว่าจ้างของบริษัทอินเดียตะวันออกของเนเธอร์แลนด์ (Vereenigde Oostindische Compagnie: VOC) จากนั้นจึงถูกส่งไปแขวนไว้ที่ห้องประชุมบริษัท VOC เมืองอัมสเตอร์ดัม

และยังมีอีกภาพหนึ่งที่เขาเคยเห็นคือ AFBELDINGE DER STAD IUDIAD Hoofd des Choonincrick Siam หรือ ภาพเขียนพระนครศรีอยุธยาเมืองหลวงแห่งราชอาณาจักรสยาม เป็นภาพมุมมองรูปแบบแผนที่ ดีพิมพ์ใน Vingboons Atlas ช่วงราว ค.ศ.1660 (พ.ศ.2203) ซึ่งสันนิษฐานว่าเป็นต้นแบบของภาพวาดสีน้ำมัน IUDEA

อัครินทร์อุทานได้เพียงเท่านี้ สติสัมปชัญญะของเขาก็ดับวูบพร้อมกับชีวิตของเขาในโลกนี้ที่หมดสิ้นลง

ความรู้สึกแรกที่รับรู้ได้ไม่ใช่ความเจ็บปวดที่ควรจะเกิดจากแรงกระแทกของเครื่องบิน แต่คือความร้อนที่แผดเผาอยู่ภายในร่าง ทุกลมหายใจเข้าออก อัครินทร์รู้สึกหนักอึ้ง เขาพยายามลืมตา แต่เปลือกตากลับหนักราวถูกหินถ่วง

สิ่งที่เขารับรู้ได้ถัดมาคือกลิ่นยาที่ฉุนจุก ในใจรู้ได้อีกเช่นกันว่าเป็นยาหม้อที่เคี้ยวจนงวด เขาสูดลมหายใจเข้าลึก ความทรงจำสุดท้ายคือความมืดมิด แต่ความรู้สึกในตอนนั้นก็ลับบอกว่าเขากำลังนอนอยู่บนพื้นไม้

อัครินทร์รวบรวมกำลังเพื่อลืมนตาขึ้น ภาพที่เห็นเบื้องหน้าทำให้เขาอ้าปากค้าง มันไม่ใช่เพดานสีขาวของห้องฉุกเฉิน แต่เป็นเพดานไม้และยังมีคานไม้ขนาดใหญ่พาดผ่านอย่างเป็นระเบียบ เมื่อกวาดสายตามองไปรอบห้อง ภาพที่เห็นทำให้เขาต้องเบิกตากว้างอย่างตกใจ นี่ไม่ใช่ห้องในโรงพยาบาลหรือสถานที่ที่คุ้นเคยในยุคปัจจุบัน

ห้องนี้กว้างขวาง โปร่งโล่ง เพดานสูง มีหน้าต่างบานสูงกว้างหลายบาน เพื่อให้อากาศถ่ายเทสะดวก ผนังห้องเป็นฝาปะกนเรียงต่อกันอย่างเป็นระเบียบ ทิวห้องไม่มีเครื่องเรือนทันสมัย ไม่มีเตียง ไม่มีตู้เสื้อผ้า มีเพียงตั้งยกสูงตัวหนึ่งรองฟูกที่ปูด้วยผ้าไหมเนื้อดีที่เขาขนอนอยู่ และมีหมอนทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้ากับหมอนอิงเหมือนหมอนขวานวางไว้ ผ้าห่มที่คลุมตัวเขาก็ทำจากผ้าแพรวเนื้อดีสีเขียวอ่อนที่ให้ความรู้สึกเย็นสบายเมื่อสัมผัส

ทุกอย่างในห้องนี้ให้ความรู้สึกที่ทั้งแปลกตาและคุ้นเคยอย่างประหลาด รวากับว่านี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาได้เห็นมัน

“ที่นี่มัน...” เสียงที่เปล่งออกมานั้นแหบพร่าและเล็กแหลมกว่าที่เขาคุ้นเคย ทำให้อัครินทร์สะดุ้งตกใจ

เขายกมือขึ้นดู ภาพที่เห็นแทบทำให้เขาหัวใจวาย มือที่เคยใหญ่หนาและสวมแหวนทองโบราณ บัดนี้กลายเป็นมือของเด็กหนุ่มผอมกะหร่อง ผิวพรรณดูอ่อนเยาว์แต่กลับขาวซีดไร้เลือดฝาด

ความทรงจำสายหนึ่งแล่นเข้าสู่สมองราวกระแสไฟฟ้า! ภาพของเด็กหนุ่มที่ชื่อ ‘ยอด’ ผู้ใช้ชีวิตเสเพลไปวันๆ นอนชมอยู่บนเตียงนี้ด้วยไข่มุกที่กัดกินร่างมานานหลายวัน ความเจ็บปวดมากมายครั้งสุดท้ายก่อนที่สติของเด็กหนุ่มจะดับวูบลงนั้น รุนแรงจนอัครินทร์รู้สึกได้ รับรู้ด้วยสัญชาตญาณบางอย่างว่า เจ้าของร่างนี้ได้สิ้นลมไปแล้วในเสี้ยววินาทีเดียวกับที่วิญญาณของเขาถูกระชากข้ามกาลเวลามาสวมทับ

เขาสวมร่างคนที่เพิ่งตาย ในยุคสมัยที่ควรจะอยู่ในหน้าประวัติศาสตร์!

“ฟื้นแล้ว! นายยอดฟื้นแล้ว!” เสียงตะโกนดังขึ้นจากทางปลายเท้า

อัครินทร์ค่อยๆ ชยับตัวลุกขึ้นนั่งอย่างยากลำบาก คนที่ตะโกนออกมารีบเข้ามาช่วยพยุงเขานั่ง ความทรงจำจากร่างเดิมไหลบ่าเข้ามาที่ละน้อย เวลานี้เขาอยู่ในเรือนไทยไม้สักหลังใหญ่ริมน้ำ เขาหลับตาลงและนั่งนิ่งด้วยพยายามทำความเข้าใจและรับรู้ทุกความทรงจำที่เจ้าของร่างเดิมทิ้งไว้

ในโลกที่ปารีส อัครินทร์ เศรษฐีจิตร ได้ตายไปแล้ว แต่วิญญาณของเขากลับได้ตื่นขึ้นใหม่ที่นี้!

เขาสឹมตาขึ้นอีกครั้ง สายตาที่เคยอ่อนกลายเป็นคมกริบ ไม่ต่างจากอัครินทร์ในโลกปัจจุบัน เขากวาดมองไปรอบห้องพักเพื่อให้ตนเองตั้งสติ และรับรู้ได้ว่าเวลานี้เขาคือเด็กหนุ่มที่ชื่อ ‘ยอด’ อายุ 17 ปี เป็นลูกชายคนเล็กของพระยาเทพมณเฑียรกับคุณหญิงวาด ที่สำคัญคือ เขาไม่เอาถ่าน! นี่เรียกได้ว่า

ข่าวร้ายสำหรับเขาเลย เด็กหนุ่มนาม ‘ยอด’ คนนี้ดูจะชั่วตรงข้ามกับเขา
อย่างไรอย่างนั้น

นึกทบทวนได้แล้ว อัศวินทร้อยากจะถอนหายใจเฮือก ให้มันได้อย่างนี้สิ พับ
ฝ่าเถอะ!

“นายยอดขอรับ หายไข้แล้วฤา” เสียงบ่าวชายที่มาเฝ้าถามขึ้น

“กูดีขึ้นแล้ว” เขาตอบสั้นๆ อย่างคล่องปากด้วยความคุ้นเคยจากเจ้าของร่าง
เดิม

“เช่นนั้น ดิฉันไปบอกคุณหญิงท่านก่อนนะขอรับ คุณหญิงท่านเป็นลมไปสาม
รอบแล้วตั้งแต่นายยอดไข้ขึ้นสูงจนพ้อ”

“เออ...ไปบอกคุณแม่ท่านว่ากูมิเป็นไรแล้ว”

เมื่อบ่าวคนนั้นจากไป อัศวินทร้อยจึงมีเวลาครุ่นคิด เวลานี้เขายังเพลี่ยจากไข้ที่
เพิ่งลด แต่เขามีเวลาไม่มากนักที่จะต้องรับรู้ความทรงจำจากเจ้าของร่างเดิม

ในความทรงจำนั้นยังบอกอีกว่า เขามีพี่ชายอีกสองคน พี่คนโตชื่อ ‘ยิง’ อายุ
25 ปี มีตำแหน่งเป็น ‘หลวงสรรพยุทธ์’ สังกัดกรมพระตำราวจหลวง พี่ชาย
คนรองชื่อ ‘เยียม’ อายุ 22 ปี มีตำแหน่งเป็น ‘ขุนโกษา’ สังกัดกรมท่า ส่วน
คุณพ่อของเขาชื่อ พระยาเทพมณเฑียร มีชื่อว่า ‘ยง’ อายุ 45 ปี คุณแม่หวัง
คุณแม่ของเขาชื่อ คุณหญิงวาด อายุ 37 ปี

ส่วนตัวเขา นายยอด เป็นคนไม่เอาการเอางาน ดีแต่เที่ยวเล่นเกกมะเหรก เกเรไปวันๆ อาศัยว่าเป็นลูกคนเล็กที่มารดาร์กใคร่ที่สุด โชคดีอยู่หน่วยที่ไม่กินเหล่าเมหาหัวร่า น้ำไม่เจ้าชู้ แต่ที่ทำให้อัศวินทร์ประหลาดใจที่สุดคือ นายยอดคนนี่เก่งงานศิลปะชนิดหาตัวจับยาก

งานช่างสิบหมู่ที่ประกอบด้วย ช่างเขียน ช่างแกะ ช่างสลักหรือ ‘ช่างฉลัก’ ช่างกลึง ช่างหล่อ ช่างปั้น ช่างหุ่น ช่างรัก ช่างบุ และช่างปูน นั้น นายยอดคือ ‘ยอด’ สมชื่อ เขาฝึกฝนเพียงไม่นาน ก็มีฝีมือเทียบชั้นช่างใหญ่ได้ เรียกว่า ‘อัจฉริยะ’ บวก ‘พรสวรรค์’ เลยทีเดียว น่าเสียดายที่เจ้าตัวขี้เกียจทำงานพวกนี้ทั้งๆ ที่ทำได้ดี แต่ฝึกฝนให้มากกว่านี้ จะเทียบชั้นครูบาอาจารย์ได้อีกไม่เกินสิบปี

“พ่อยอด เป็นอย่างไรบ้างลูก” เสียงผู้หญิงคนหนึ่งเอ่ยขึ้นและกรากมานั่งบนตั่งเดียวกับเขา อัศวินทร์รับรู้ได้ทันทีว่าเป็นคุณหญิงवाद มารดาของนายยอด “กระผมดีขึ้นแล้วขอรับ นอนพักอีกสักสามสี่วันก็หายดีแล้ว” เขาตอบอย่างสุภาพ ทำให้คุณหญิงवादนั่งไปครู่หนึ่งด้วยความประหลาดใจ และจ้องหน้าเขาให้แน่ใจ เพราะปกติลูกชายคนนี้หลังจากหายป่วยทุกครั้ง มักจะพาลพาโลเอาแต่ใจตามประสาถูกตามใจจนเคยตัว ทำให้ผู้เป็นแม่ต้องปลอบโยน ยกใหญ่กว่าจะเข้าที่เข้าทาง

“พ่อยอดดีขึ้นแล้วแน่ๆ”

“ดีขึ้นแล้วขอรับ คุณแม่ไม่ต้องห่วง”

“จะ เอียงนั้น เดียวกินข้าวเปียกปลาสักหน่อยหนาลูก แม่ทำไว้ให้ กินเสร็จแล้ว จักได้นอนพักแลหายไวๆ”

“ขอรับ”

สายวันรุ่งขึ้น ขณะที่อัศวินทรในร่างนายยอดนั่งพักเพื่อรวบรวมความทรงจำของเจ้าของร่างเดิม ก็มีเสียงฝีเท้าเดินเข้ามาในห้อง ทำให้อัศวินทรที่กำลังหลับตาประมวลผล ‘ฐานข้อมูล’ ต้องลืมตาขึ้น เขาจ้องมองไปยังผู้เข้ามาใหม่

บทที่ 4 ตาเทพแห่งอโยธยา

คนแรกคือ ‘ยง’ หรือก็คือพระยาเทพมณฑลเศียร บิดาของนายยอด พระยาคนนี้เป็นชายวัยราวสี่สิบกลางๆ ท่าทางมีสง่าราศีของขุนนางผู้ใหญ่ นุ่งไหมยกดั้นทองบ่งบอกยศถาบรรดาศักดิ์เจ้ากรมวัง ตามมาด้วย ‘ยั้ง’ หรือหลวงสรรพยุทธ์ พี่ชายคนโตที่อยู่ในชุดขุนนางกรมพระตำรวจหลวง ท่าทางซึ่งข้งคูดองอาจ และปิดท้ายด้วย ‘เยียม’ หรือขุนโกษา พี่ชายคนรองที่นุ่งฝ้านุ่งสิกรมท่า

อัศวินทรชัยบับตัวนั่งหลังตรงโดยสัญชาติญาณ หากไม่ใช่ท่าที่ลนลานอย่างที่ทุกคนคุ้นตา แต่เป็นความนิ่งสงบยามที่เขาต้องเผชิญหน้ากับบอร์ดบริหารระดับสูงของ LMG

“เป็นอย่างไรว่างไอย่อด มึงฟื้นไขแล้ว สติสตั้งยังอยู่ครบดีฤาไม” พระยาเทพมณเฑียรถาม น้ำเสียงนั้นแม้จะหวงใยแต่ก็รับรู้ได้ถึงความเข้มงวด

“สติกระผมครบถ้วนดีขอรับ คุณพ่อ” อัครินทร์ตอบพร้อมกับยกมือไหว้บิดา และพี่ชายทั้งสอง ท่าทางนั้นทำให้พวกเขาชะงักไป เพราะปกตินายยอดลูกชายคนเล็กมักจะไม่ไหว้ชนิดขอไปที และหลบสายตา

“วันนี้ เอ็งพูดจาเรียบร้อยแปลกหูนัก” ยิง พี่ชายคนโตเอ่ยพลางขมวดคิ้ว จ้องน้องชายเขม็ง “เมื่อวานเห็นบ่าวบนเรือนเล่าลือกันว่าเอ็งลุกขึ้นมาวิจารณ์พานทองของคุณพ่อเสียปนปี กูยงนี้กว่าเอ็งไขขึ้นจนพ่อไปเสียอีก”

เยี่ยม พี่ชายคนรองก้าวเข้ามาใกล้เตียง สายตาเฉียบคมราวจะตรวจสอบสินค้า มองสำรวจน้องชายอย่างละเอียด “หน้าตาเอ็งดูแจ่มใสขึ้น แต่แววตาเอ็ง ดูแปลกไปหนาไอย่อด เหมือนเอ็งมีไขไอย่อดที่ไปก่อเรื่องที่ตลาดคนเดิม”

อัครินทร์อดยิ้มแห้งไม่ได้ ในใจต้องยอมรับว่าพฤติกรรมที่ผ่านมานายยอดเป็นที่อึดหนาระอาใจของทั้งครอบครัวจริงๆ แต่เขายังคงรักษาความสงบนิ่งไว้ได้แบบที่คนในอาณาจักร LMG ต้องหวั่นเกรง

“ข้าเพียงสำนึกได้ขอรับ การบ่วยหนักคราวนี้ทำให้ข้าคิดได้” เขาอธิบายจริงๆ เขาก็ไม่รู้ว่าจะเรียกว่าอธิบายหรือ ‘ต่อแผล’ ดี

“แลเมื่อวานตอนเย็น ข้าออกมานั่งพักที่นอกห้อง จึงได้เห็นพานทองของคุณพ่อ ทำให้อวดวิจารณ์มิได้ขอรับ เพราะลวดลายแลความประณีตบนพานนั้น ดูจัก ‘มั่งง่าย’ ไปมาก”

พระยาเทพมณฑเียรนั่งอึ้งไปครู่ใหญ่ ก่อนจะแค้นหัวเราะในลำคอ “ปากดี
 นักหนา ไอ่ยอด! ในเมื่อมีงอแงว่า ‘ตาสว่าง’ แล้ว เช่นนั้นมะรินนี้ ก็ลุกขึ้นแฉ
 แต่งตัวให้เรียบร้อย กุ้จักไปตรวจงานช่างหลวงที่โรงหล่อ มีงจงตามกุ้ไปด้วย
 กุ้ใครรู้หนักว่า ‘ไอ่ยอดคนใหม่’ จักมีความรู้เรื่องงานช่างดีไปกว่าช่างหลวงที่กุ้
 คุมอยู่สักแค่ไหนกันเชียว”

“ขอรับ”

กลิ่นสำริดที่ถูกหลอมละลายและควันไฟจากเตาสูบใน ‘โรงหล่อหลวง’ ซอย
 เข้าจมูก อัครินทร์หรือยอดเดินอย่างสงบเสงี่ยม ตามหลังพระยาเทพ
 มณฑเียรเข้ามา และเขาก็รับรู้ได้ถึงสายตาของเหล่าช่างหลวงที่มองมาด้วย
 ความระอาแถมดูแคลน

“นั่นไงเล่า ไอ่ยอดลูกท่านเจ้ากรม ฟันไขมีทันไรก็เสนอน้ำมาวุ่นวายในโรง
 หล่อเสียแล้ว” เสียงซุบซิบของช่างหลวงแว่วเข้ามา

แต่อัครินทร์ไม่สนใจ เขาเดินตามบิดาที่มาหยุดยืนดูพระพุทธรูปขนาดหน้าตัก
 สองคอกที่เพิ่งปั้นเสร็จและกำลังเตรียมเข้าดินนวล

ในกระบวนการหล่อแบบสูญขี้ผึ้ง หลังจากช่างปั้นหุ่นด้วยขี้ผึ้งเสร็จแล้ว ก่อน
จะพอกดินเหนียวทับเพื่อทำเป็นแม่พิมพ์หนาๆ จะต้อง ‘ทาขี้ผึ้งด้วยดินนวล’
เสียก่อน

‘ดินนวล’ เป็นส่วนผสมสูตรเฉพาะ ประกอบด้วย ดินปลวกหรือดินเหนียวเนื้อ
ละเอียด ขี้วัวสด และน้ำสะอาด ทั้งหมดนี้นำมาผสมกันจนเหลวข้นเหมือนน้ำ
โคลน ดินนวลมีเนื้อละเอียดมาก เมื่อทาลงบนหุ่นขี้ผึ้ง มันจะเข้าไปจับ
ลวดลายเล็กๆ เช่น ไรพระศก หรือลายนิ้วมือ ได้อย่างแนบสนิท เมื่อเทโลหะ
ร้อนลงไปแทนที่ขี้ผึ้ง ผิวโลหะที่ได้จะ ‘นวล’ และเนียนเรียบตามชื่อดิน ดิน
นวลเป็นชั้นกันชนระหว่างหุ่นขี้ผึ้งกับ ‘ดินแกลบ’ ซึ่งเป็นดินผสมแกลบที่เป็น
แม่พิมพ์ชั้นนอกซึ่งหยาบกว่า ทำให้แม่พิมพ์ไม่แตกเวลาได้รับความร้อนสูง
จากการสุมนไฟ

“นี่คือพระพุทธรูปที่จักส่งเข้าวังหลวงในเดือนหน้าฤกษ์อรุณ” ยอดถาม

“ใช่ ช่างทับ หัวหน้าช่างปั้นฝีมือดีที่สุดของกรมวังเป็นคนลงมือเอง มึงดูเสีย
ให้เต็มตา จักได้รู้ว่่างานชั้นครูเขาทำกันเี่ยงไร” พระยาเทพมณฑียรบอก
ด้วยน้ำเสียงภาคภูมิใจ

ยอดเดิวนรอบหุ่นขี้ผึ้งซ้าๆ เขาหยิบถุงมือผ้าสีขาวที่เหน็บเอาไว้มาสวม ถู
มือนี้เขาให้บ่าวเย็บเตรียมไว้ตั้งแต่เมื่อสองวันก่อน อากัปกริยาของเขาทำให้
ช่างทับและพวกพ้องพากันงุนงง

“งานชั้นครูฤฯขยะเสียนแบบชั้นต่ำกันแนขอรับ” คำพูดเรียบๆ แต่บาดลึกทำเอาทั้งโรงหลอเงียบกริบ

ช่างทับหน้าแดงก่ำด้วยความโกรธ “นายยอด! ท่านพูดจาดูหมิ่นฝีมือข้าเกินไปแล้ว งานนี้ข้าปั้นตามตำราโบราณทุกประการ!”

“ตำรานั้นถูกต้อง แต่ ‘จิตวิญญาณ’ ของช่างมันหายไปไหนหมด!” ยอดสวนกลับทันควันและหันไปสบตาช่างทับอย่างไม่เกรงกลัว

“ดูที่พระพักตร์สิ มุมพระโอษฐ์ขวาทนากว่าซ่ายไปหนึ่งกระเบียด ทำให้รอยยิ้มดู ‘แฉะ’ มากกว่า ‘เมตตา’ ส่วนวงพระขนงก็สับสนไม่เท่ากัน แสงตกกระทบลงมา ทำให้เงาบิดเบี้ยว แลที่แย่งที่สุดคือ ‘พระองคูลี’ (นิ้วมือ) ที่วางทับกันอยู่นี้ ข้อต่อแข็งกระด้างราวกิ่งไม้แห้ง ไร้ซึ่งความนุ่มนวลประดุจลำเทียนที่พระพุทธรูปควรจักมี”

ยอดใช้นิ้วที่สวมถุงมือไล่ชี้้อย่างแม่นยำไปตามจุดต่างๆ ที่เอ่ยถึง “น้ำหนักชี้ผึ้งที่พอกจุดนี้หนาเกินไป เวลาเททองสำริดลงไป ความร้อนจักทำให้ชี้ผึ้งละลายมีหมด เกิด ‘ฟอง’ ภายใน สุดท้ายผิวพระจักขรุขระเหมือนผิวคางคก นี่ฤฯงานที่จักส่งเข้าวังหลวง?”

ช่างทับที่ตอนแรกจะไว้วาย ค่อยๆ มองไปแต่ละจุดที่ยอดชี้ เหนือเม็ดแป้งผุดขึ้นบนหน้าผาก “จริงอย่างที่นายยอดว่า มุมพระโอษฐ์นี้บวมกว่าจริงๆ ส่วนพระองคูลี ข้าซัดเกลามีละเอียดยพ”

ช่างคนอื่น ๆ เข้ามามุงดูและเริ่มกระซิบกระซาบกันด้วยความตกใจ เพราะจุดบกพร่องที่ยอดชิ้นนั้นเป็นจุดเล็กๆ ที่ถ้าไม่สังเกตให้ดีจะถูกมองข้ามไปทันที พระยาเทพมณฑียรยืนนิ่งอึ้ง หัวใจเต้นแรงด้วยความอัศจรรย์ใจ เขารู้ว่าลูกชายคนนี้เก่งงานช่างลึบหมู่แต่ไม่เคยรู้ว่าจะมีความรู้ลึกซึ้งและกล้าวิจารณ์งานช่างได้ขนาดนี้

“แล้ว...เอ่อ...จ๊กแก่เยี่ยงไรดี พ่อยอด เวลานี้เข้าดินนวลไปบ้างแล้ว จ๊กทูปทั้งปิ่นใหม่ พอก็เกรงว่าจ๊กมีทันกาล”

ยอดหันมาหาผู้เป็นพ่อแล้วยิ้มให้ “มิดต้องทูปทั้งขอรับ แต่เราต้องเปลี่ยน ‘ชั้นตอน’ ใหม่” ยอดบอกและหันไปสั่งการช่างทับ

“ชั้นแรก ให้ใช้มิดควาน ควานซี่ฝั้งส่วนเกินที่มุมพระโอบษุ์ออก แล้วใช้ความร้อนอ่อนๆ จากเทียนซี่ฝั้งลนเบาๆ เพื่อ ‘ปรับ’ เส้นผิวให้เนียนเสมอกัน จากนั้นให้ใช้ ‘ใบตองแห้ง’ ที่แช่น้ำมันงาจนนิ่มมาขัดผิวซี่ฝั้งส่วนพระพักตร์แลพระหัตถ์ ความละเอียดของใยใบตองจ๊กทำให้ผิวล่ำริดเรียบเนียนหลังจากหล่อเสร็จ สุดท้าย จุดที่ขาบอกว่าจ๊กเกิดพอง ให้เจาะ ‘รูเล็กๆ’ เพิ่มตรงฐานบัวอีกสามจุด เพื่อให้ฟองระบายออกได้ทันเวลาที่ทองเหลววิ่งเข้าแทนที่ จ๊กช่วยลดตำหนิผิวได้เกือบทั้งหมดขอรับ”

“ถ้าทำตามนี้ พระพุทธรูปองค์นี้จ๊กเป็นงาน ‘ชั้นครู’ ที่มีมีใครกล้าตำหนิฎกกล่าววาลอกเลียนแบบใครได้ขอรับ”

พระยาเทพมณฑีเฝ้าชมองลูกชายด้วยความทึ่ง “น่าจักจริงเช่นที่เ็งเงว...”
แล้วจึงหันไปสั่ง “...ช่างทับ ทำตามที่นายยอดบอกทุกประการ กูจักดูสิว่าที่
ไฉยอดมันแนะนำ จักสามารถแก้ไขได้ดีจริงฤไม่”

บทที่ 5 สามเดือนสะท้อนหอยุธยา

เจ็ดวันเจ็ดคืนผ่านไปหลังจากขั้นตอนการสุ่มไฟไล่ขี้ผึ้งและการเททองสำเร็จ บัดนี้หุ่นแม่พิมพ์ดินเริ่มเย็นตัวลง บรรยากาศในโรงหล่อหลวงเต็มไปด้วย ความลึนระทึก พระยาเทพมณเฑียรยืนมองอยู่ เคียงข้างด้วย หลวงสรรพ ยุทธ (ยิ่ง) และขุนโกษา (เอี่ยม) ที่ยอมสละเวลาราชการมาดู ‘ปาฏิหาริย์’ หรือ ‘ความพินาศ’ ของน้องชายคนเล็ก

“กะเทาะแม่พิมพ์” พระยาเทพมณเฑียรสั่ง

ช่างที่บื้อค้อนเหล็กก้าวเข้าไป เขาเริ่มเคาะลงบนเปลือกดินแถบชั้นนอกที่ ไหม้เกรียมจนแตกออกเป็นเสียงๆ ผุ่นดินพุ่งกระจายไปทั่ว ทันทีที่เนื้อดิน ชั้นในถูกกะเทาะออก แสงสว่างภายในโรงหล่อก็กระทบเข้ากับวัตถุภายใน

แสงสีทองดอกบวบสุกปลั่งสะท้อนเข้าตาคนทั้งโรงหล่อจนต้องหรีดตา เมื่อฝุ่นจางลง ภาพที่ปรากฏเบื้องหน้าคือพระพุทธรูปปางมารวิชัยที่ ‘นวล’ สมชื่อ दिन ผิววส่าริดเรียบเนียนละเอียด ไร้อยฟองอากาศหรือตะกรันโลหะ

“เป็นไปได้อย่างไร” ช่างทับทิมรดเข้าลงกราบชิ้นงานด้วยน้ำตาคลอเบ้า “ข้าหล่อพระมาทั้งชีวิต มิเคยเห็นผิววส่าริดที่สุกใสแลเรียบเนียนเช่นนี้มาก่อน รอยแยมพระโอบขุณั้้น เมตตาเหลือเกิน นีวพระหัตถ์ก็อ่อนช้อยประดุกมีชีวิต” หลวงสรรพยุทธ์ที่ปกติจะเคร่งขรึม ถึงกับก้าวเข้าไปใกล้ๆ มือลูบไล่ไปตามผิวของพระพุทธรูป “เรียบสนิท มิมีรอยตามดเลย เยี่ยมยอดนัก!”

ขุนโกษากวาดสายตามองน้องชายที่ยืนกอดอกนั่งสงบอยู่ข้างพ่อ “ไ้ย้อด มิ่งทำได้อย่างไร ความรู้พวกนี้มิ่งไปเอามาจากไหน”

อัครินทร์ในร่างยอดเดินเข้าไปใกล้ชิ้นงาน สายตาของเขาตรวจสอบความสมบูรณ์แบบขั้นสุดท้าย รวดกำลังตรวจสินค้ำหูก่อนส่งมอบลูกค้ำระดับโลก

“มิได้มีมนตร์วิเศษอะไรหรอกขอรับ” ยอดตอบ “มันคือการให้ความสำคัญกับ ‘รายละเอียดทุกจุด’ เมื่อเราใส่ใจในจุดเล็กน้อยที่สุด ความม่งดงามอันล้ำค่าก็จักปรากฏออกมาเอง”

พระยาเทพมณเฑียรมองพระพุทธรูปที่ม่งดงามที่สุดเท่าที่กรมวังเคยสร้างมา สลับกับมองลูกชายคนเล็กที่เขาเคยตราหน้าว่าไม่เอาไหน หัวใจของคนเป็นพ่อพองโตด้วยความภาคภูมิใจอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน

“ช่างทับ ประกาศออกไปให้ทั่วกรมช่างสิบหมู่” เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงสั้นเครือเล็กน้อย “พระพุทธรูปองค์นี้คือบรรทัดฐานของอโยธยา แลตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ผู้ใดจักทำงานช่างถวายเป็นมงคล ต้องผ่านการตรวจสอบจาก ‘นายยอด’ ทุกครั้ง”

บัดนี้ ‘ตาเทพ’ ของอัครินทร์ได้พิสูจน์ตัวเองแล้ว และนี่เป็นเพียงจุดเริ่มต้นของความงามแห่งศิลปวัฒนธรรมของอโยธยาให้เกริกไกรยิ่งกว่ายุคสมัยใด

ตลอดสามเดือนที่ผ่านมา ชื่อของ ‘นายยอด’ เริ่มเป็นที่โจษจันเมื่อช่างคนอื่นในกรุงศรีอยุธยาได้เห็นพระพุทธรูปองค์นั้น รอยต่อระหว่างความกังขาและความศรัทธาถูกทลายลงด้วยผลงานที่ ‘สมบูรณ์แบบ’ อัครินทร์ในร่างยอด มิได้เพียงแต่คุมงาน แต่เขากำล้าง ‘สร้างระบบ’ ใหม่ให้แก่ช่างสิบหมู่ในกรมวัง

เดือนแรก ยอดเข้าไปที่โรงทอผ้าของกรมวัง เขาพบว่าสีย้อมผ้าที่ใช้มักจะซีดจางและคุมเฉดสีไม่ได้ เขาจึงใช้ความรู้เรื่องการสกัดเม็ดสีมาปรับใช้ เพียงสามวันเขาก็คิดค้นสูตรการย้อมผ้าด้วยเปลือกไม้และพืชพรรณผสมกับสารช่วยติดสีในสัดส่วนที่แม่นยำ จนได้สี ‘น้ำเงินอโยธยา’ ที่เข้มลึก และสี ‘ชมพูลัดตบงกช’ ที่อ่อนหวานละมุนตา เมื่อนำสีเหล่านี้ไปย้อมผ้าที่ใช้นุ่มหอม สีใหม่ที่โดดเด่นเป็นเอกลักษณ์ก็ทำให้เหล่าเชื้อพระวงศ์ที่นุ่งผ้าสีใหม่นี้ชื่นชอบเป็นอย่างมาก

เขายังออกแบบลายผ้าใหม่โดยเน้นความสมมาตรและจังหวะของลายเส้น ทำให้ผ้าที่ทอออกมาดูมีมิติและดูหรูหราแบบ ‘น้อยแต่มาก เรียบแต่โก้’ ซึ่งขัดกับความเชื่อเดิมที่ต้องถนอมลายให้เต็มผืน เมื่อนำลายผ้านี้ไปทอเป็นผ้าพื้นสำหรับใช้ในชีวิตประจำวันของเชื้อพระวงศ์ ผู้ที่ได้นั่งห่มผ้าเหล่านี้ต่างชื่นชอบกันทุกคนเพราะทั้งสีและลายผ้าขับเน้นให้ผู้สวมใส่ดูมีสง่าราศีขึ้นมาก

เพียงผลงานสีย้อมผ้าและลายผ้าแบบใหม่ ก็ทำให้ชื่อเสียงของโรงทอผ้ามากกว่าเดิม พระยาเทพมณเฑียรต้องหน้าบานเมื่อได้รับคำชมเชยจากเชื้อพระวงศ์ทั้งหลาย กระทั่งสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวบรมโกศก็ยังออกโอบอุ้มชื่นชมในท้องพระโรง

เข้าสู่เดือนที่สอง ยอดเห็นว่าดั่งไม้และเครื่องเรือนในวังนั้นดูกระด้างเกินไป เขาจึงออกแบบดั่งไม้แกะสลักชุดใหม่ เขาใช้หลักสรีรศาสตร์มาปรับความสูงและพนักพิงของดั่ง ให้รับกับสรีระการนั่งแบบโบราณได้นานโดยไม่ปวดเมื่อย และยังใช้เทคนิคการประดับมุกและถมไม้ด้วยโลหะเงินทองในลวดลายที่พลิ้วไหวแบบศิลปะตะวันออกผสมผสานศิลปะแบบเซน ทำให้เครื่องไม้ดูเคร่งขรึมแต่อ่อนโยน

เมื่อกรมวังทดลองทำเครื่องเรือนใหม่นี้ถวายสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวบรมโกศเพื่อทรงใช้ในพระตำหนักส่วนพระองค์ ผ่านไปเพียงกึ่งเดือนนับแต่ทูลถวาย พระองค์ก็ออกโอบอุ้มชมเชยพระยาเทพมณเฑียรในท้องพระโรงอีกครั้ง พระยาเทพมณเฑียรจึงทูลว่าเป็นผลงานของนายยอดบุตรชายคนเล็ก ทั้งสีย้อมผ้าและลายผ้าแบบใหม่ก่อนหน้านั้น ก็เป็นผลงานของบุตรชายคนนี้เช่นกัน

สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวบรมโกศจึงโปรดเกล้าฯ เลื่อนตำแหน่งจากนายยอดเป็น ‘พันยอด’ สร้างความปลาบปลื้มยินดีให้กับพระยาเทพมณฑีรและคุณหญิง วาดยิ่งนัก เพราะลูกชายไม่เอาไหนกลับเนื้อกลับตัวจนก้าวหน้าในราชการ

เข้าสู่กลางเดือนที่สาม ยอดสั่งทำเตาเผาที่มีการควบคุมอุณหภูมิ (Kihn) ให้ คงที่มากขึ้น เตาเผาในสมัยอยุธยาตอนปลายนั้น มี ‘เตาประทุน’ หรือเตาอิฐ ดินเผาที่มีลักษณะคล้ายเตาทุเรียนที่สุโขทัยแต่พัฒนาขึ้นกว่าเดิม ซึ่งสามารถ ทำความร้อนได้สูงถึง 1,000°C–1,200°C เพียงพอต่อการเผาเครื่องเบญจ รงค์และเครื่องเคลือบอยู่แล้ว แต่ปัญหาคือ ‘ความไม่เสถียร’ ของอุณหภูมิที่ มักจะแกว่งตามแรงลมและชนิดของฟืน

ยอดจึงปรับโครงสร้างเตาให้มีห้องเผาใหม่แยกจากห้องวางชิ้นงาน เพื่อไม่ให้ เปลวไฟสัมผัสชิ้นงานโดยตรงเพื่อลดคราบเขม่า และช่วยให้ความร้อน หมุนเวียนสม่ำเสมอทั่วทั้งเตา เขาให้เพิ่มช่องระบายอากาศที่สามารถปรับ ความกว้างด้วยแผ่นอิฐทนไฟ เพื่อควบคุมปริมาณออกซิเจนที่เข้าไปเผาไหม้ ฟืน ซึ่งเป็นการควบคุม ‘ความแรงของไฟ’ ได้แม่นยำกว่าการสูบลมใส่ฟืนไป เรื่อยๆ

ยอดยังฝึกช่างให้ดู ‘สีของเปลวไฟ’ เช่น สีแดงส้มไปจนถึงสีขาวนวล และการ วาง ‘ดินตัวอย่าง’ ไว้สังเกตการละลาย ซึ่งเป็นเทคนิคการวัดอุณหภูมิเชิง เปรียบเทียบที่ใช้กันในอุตสาหกรรมเซรามิคโบราณ

การที่ยอดสามารถคุมความร้อนให้เสถียรได้ ทำให้สีเคลือบไม่เพี้ยน สีของไม้
ด้าน สีแดงไม้คล้ำ สิ่งเหล่านี้มักเกิดจากไฟแรงเกินไปหรือคว้นมากเกินไป ทั้ง
ยังลดอัตราการสูญเสีย จากเดิมที่เผา 100 ชั้น เหลือดีเพียง 50 ชั้น แต่ยอด
ทำให้เหลือของเสียไม่เกินสิบชั้น ซึ่งในเชิงธุรกิจคือการเพิ่มกำไรมหาศาล

ยอดได้ตั้งเกณฑ์การตรวจรับของที่เรียกว่า ‘มาตรฐานชั้นยอด’ นั่นคือ ของ
ชั้นใดที่มีรอยร้าวแม้เพียงเส้นผม หรือสีเคลือบที่ไหลเยิ้มเพียงนิดเดียว เขาจะ
สั่งให้ทุบทิ้งทันทีต่อหน้าช่าง เพื่อให้ช่างตระหนักถึง ‘คุณค่าของความ
สมบูรณ์แบบ’

ผลที่ได้คือเครื่องกระเบื้องที่ขาวสะอาด ลายเขียนสีที่มีสีสม่ำเสมอ จนพ่อค้า
ชาวจีนที่เข้ามาติดต่อกับชาวดองเอ๋ยปากชมเชยว่า “นี่มิใช่ของช่างธรรมดา
แต่คือของล้ำค่าจากวังหลวง”

ภายในศาลาว่าการกรมท่าที่เมืองน่านไปด้วยพ่อค้าต่างชาติและขุนนาง
กรมท่า บนโต๊ะไม้ตัวยาวที่ขุนโกษา (เยียม) นั่งประจำอยู่ มีของชิ้นหนึ่งที่
ดึงดูดสายตาทุกคน

มันคือชุดถ้วยน้ำชาเบญจรงค์ของลายพุ่มข้าวบิณฑ์ ตัวกระเบื้องสีขาว
สะอาดไร้ตำหนิ ลายทองบนผิวกระเบื้องสุกปลั่งสม่ำเสมอ ไร้รอยร้าวหรือสี
ที่ไหลเยิ้ม

บทที่ 6 บรรทัดฐานใหม่แห่งอยุธยา

“นายท่าน...” จางเหวิน พ้อคำร้ายใหญ่จากตำหยวน ลูบไล้ผิวกระเบื้องด้วยความรู้สึกตื่นเต้น สายตาที่เป็นประกายจ้องมองความสมบูรณ์แบบนั้นอย่างไม่เชื่อสายตา

“...ข้าลองเรือไปทั่วสารทิศ เข้าออกโรงเตาในตำหยวนมากก็มาก แต่ไม่เคยเห็นเครื่องเคลือบชิ้นใดที่มี ‘เนื้อดิน’ ละเอียตบริสุทธิ์แลคุณสมบัติเรียบร้อยสนิทเพียงนี้”

ขุนโกษายกถ้วยน้ำชาขึ้นจิบซ้าๆ กลิ่นหอมของใบชาชั้นเลิศอวลอยู่ในจมูก เขาเหลือบมองน้องชายที่นั่งเงียบๆ อยู่ด้านข้างด้วยความภาคภูมิใจที่ปิดไม่มิด

“นายห้างจางตาถึงนี่” ขุนโกษาเอ่ย “นี่เป็นเครื่องเบญจรงค์ที่ผ่านการตรวจด้วย ‘มาตรฐานชั้นยอด’ จากโรงเตาที่น้องชายข้าคุมเองกับมือ ชินโตมีรอยร้าวเพียงเส้นผม เขาสั่งทุบทิ้งมิเหลือดี เพื่อให้คงไว้เพียง ‘ความสมบูรณ์แบบ’ เท่านั้น”

จางเหวินฟังแล้วให้นึกถึงปณเสียตาย เพราะของตำหนิเพียงเล็กน้อยนั้น ยังสามารถทำกำไรได้แต่กลับถูกทุบทิ้งเสียสิ้น

“เช่นนั้น ข้าขอเหมาสินค้านี้ทั้งหมดในราคาเดิมที่เคยตกลงกันไว้กับกรมท่าเมื่อเดือนก่อนขอรับ ข้าจักนำไปถวายโชกุนที่นางาซากิ”

ขุนโกษายิ้มเย้น เขาวางถ้วยน้ำชาลงก่อนจะเอ่ย “ราคาเดิมฤ ท่านก็เห็นแล้ว ว่านี่มิใช่เครื่องกระเบื้องดังแต่ก่อน เมื่อ ‘คุณภาพ’ เปลี่ยน ‘คุณค่า’ ย่อมสูงขึ้นตามไปด้วย ราคาที่เคยตกลงกันไว้นั้น ข้าจึงมิอาจขายได้ เพราะเวลานี้แม้แต่แขกมัวร์แลพวกวิลันดาก็ส่งคนมาจองเพื่อรับของหน้าโรงเผาทั้งสิ้น”

จางเหวินนิ่งอึ้งไป ครู่ใหญ่ก็รีบโค้งตัวต่ำ “ตกลงขอรับ ข้าเพิ่มราคาให้จากเดิมสามส่วน ขอเพียงให้นายท่านรับรองว่าของทุกชิ้นที่ส่งลงเรือของข้า จักต้องผ่าน ‘มาตรฐานชั้นยอด’ ทุกชิ้น”

ขุนโกษายิ้มกว้าง การเจรจาสิ้นสุดด้วยดีและพ่อค้าชาวจีนก็เดินจากไปพร้อมใบสั่งจอง เยี่ยมหันมาหาหน้าน้องชาย สายตาของพี่ชายคนรองที่เคยสงสัยในตัวน้องชาย แปรเปลี่ยนเป็นความเลื่อมใสอย่างไม่ปิดบัง

“ไฉ่ยอด มิ่งทำให้นักเลงการค้าอย่างจางเหวินยอมก้มหัวได้ถึงเพียงนี้ เก่งมาก” เยี่ยมเอ๋ยชมและตบไหล่ฮ่องชาย

“เพลานี้กรรมทำกำลังสิ้นสะเทือนเพราะงานของมิ่ง พ่อค้าต่างชาติเริ่มแย่งชิงสินค้าของเราจนวุ่นวาย อีกมีนาน ช่างนี้ต้องไปถึงพระเนตรพระกรรณของพ่ออยู่หัวเป็นแน่”

“นี่แค่ทดสอบตลาดซอร์บ พี่เยี่ยม ต่อจากนี้ ข้าจักทำให้ ‘อโยธยา’ กลายเป็นแหล่งสินค้าชั้นสูงที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกตะวันออก จนมิมีใครกล้าดูแคลนพวกเราได้” ยอดตอบ

ผ่านไปอีกราวสามเดือน เช้าวันนี้พระยาเทพมณเฑียรพายอดลูกชายคนเล็กเข้าเฝ้าสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวบรมโกศ ณ พระที่นั่งบรรยงก์รัตนาสน์บรรยากาศเจียบสงบจนได้ยินเสียงลมพัด สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวบรมโกศทอดพระเนตรชุดเครื่องเบญจรงค์ ‘ลายพุ่มข้าวบิณฑ์ดาราราย’ ที่วางอยู่บนพานเบื้องพระพักตร์

“ไอ้เทพมณเฑียร ลูกชายมิ่งทำของสิ่งนี้ขึ้นมาเองฤ” พระองค์ตรัสถาม น้ำเสียงบอกถึงความพอพระทัย

“ขอเดชะพระอัญยามิพนเกล้า เป็นผลงานของพินยอบบุตรชาย
ข้าพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าข้า” พระยาเทพมณฑิยกราบทูลด้วยความ
ภูมิใจ

ทว่าก่อนที่สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวบรมโกศจะทรงหยิบเครื่องเบญจรงค์ขึ้น
ทอดพระเนตร พระสุนทรศิลป์ที่สังกัดกรมธรรมการอันเป็นผู้ดูแลเรื่องพระ
ศาสนา จาริตประเพณี และตำราต่างๆ ก็รีบเอ่ยขึ้น

“ขอเดชะพระอัญยามิพนเกล้า ข้าพระพุทธเจ้าในฐานะผู้รักษาจาริต เห็นว่า
เครื่องกระเบื้องชุดนี้ ‘มิมงคล’ พระพุทธเจ้าข้า”

พระยาเทพมณฑิยชะงัก พินยอบเหลือบมองว่าใครเพราะเขาไม่รู้จักขุนนาง
ผู้นี้

“เหตุใดจึงจึงว่ามิมงคล ไส้สุนทรศิลป์” สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวบรมโกศตรัส
ถามอย่างแปลกพระทัย

“ลวดลายที่ดู ‘พลิวไหวเกินไป’ แลการใช้สี ‘น้ำเงินเข้มลึก’ เช่นนี้ มิเคย
ปรากฏในตำราหลวง ลายกนกควรจักแข็งแกร่ง มิใช่ดู ‘อ่อนช้อย’ จนดูอ่อน
ระทวยไร้แรงเช่นนี้ หากพออยู่หัวทรงรับไว้ ข้าพระพุทธเจ้าเกรงว่าจักเป็น
การทำลายจาริตอันดีงามที่สืบทอดมาแต่โบราณพระพุทธเจ้าข้า”

ฟังจบแล้ว พินยอบก็ยิ้มมุมปากและนึกในใจทันทีว่า

พวกอาจารย์ตีมาอีกแล้ว นึกแย่งอะไรไม่ได้ ก็อาจารย์ตีไว้ก่อน กูละเปื้อ

พณยอมดริบกราบทูลทันทิว่า “ขอเดชะพระอาณามิพ่นเกล้า ข้าพระพุทธเจ้า พณยอมด ขอพระราชทานพระบรมราชานุญาตชี้แจงพระพุทธเจ้าข้า”

สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวบรมโกศทอดพระเนตรพณยอมดชั่วครู่ก็ตรัสตอบ “มิ่งวามา ไ้อ์พณยอมด”

พณยอมดจึงหันไปทางพระสุนทรศิลป์พร้อมรอยยิ้มบาง “พระสุนทรศิลป์ข้างใสใจจารีตยิ่งนัก ทว่าท่านอาจจักหลงลืมไปว่า ‘จารีต’ ที่แท้จริงคือการเชิดชูพระเกียรติยศให้สูงส่งยิ่งๆ ขึ้นไป มิใช่การแข่งแข่งความมั่งงายไว้ในหน้าตำรา”

พระสุนทรศิลป์หน้าตั้งทันทิว่า “มิ่งวามีใครมั่งงาย ไ้อ์พณยอมด”

“ไ้อ์! กระผมมิได้เอ่ยชื่อผู้ใดหนา” พณยอมดตอบก่อนจะหันกลับมาทางสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวบรมโกศ

“ที่พระสุนทรศิลป์ว่าลายกนกดู ‘อ่อนระทวยไร้แรง’ นั้น ในทางข้างเรียกว่า ‘ความมีชีวิต’ พระพุทธเจ้าข้า ลายเส้นที่ไหลลื่นสื่อถึงพระบารมีที่แผ่ไพศาลไปทั่วทุกทิศ มิได้หยุดเพียงที่เดิม ส่วนสีน้ำเงินเข้มลึกคือการสกัดจากแร่ชั้นดี ที่ให้ความคงทนกว่าสีผสมแป้งแบบเดิม ที่มักจักซีดจางในเวลาไม่นาน ข้าพระพุทธเจ้าจึงนึกสงสัยว่า ที่พระสุนทรศิลป์พยายามเหนียวรั้งให้พณยอม

หัวใช้แต่ของแบบเดิมแลสีแบบเดิมที่คุณภาพ ‘มีถึงขั้น’ นั้น พระสุนทรศิลป์มุ่งหวังให้พออยู่หัวทรงใช้แต่ ‘ของชั้นเลว’ ฤ็พระพุทธรเจ้าข้า”

คำพูดเรียบง่ายแต่ราวเข็มพิษที่ปักเข้ากลางใจ พระสุนทรศิลป์หน้าแดงก่ำด้วยความโกรธจนสิ้นไปทั้งตัว

“มึง! มึงบังอาจใส่ความกู”

พ้นยอดกราบทูลต่อไปว่า “ข้าพระพุทธเจ้าเพียงตั้งข้อสังเกตเท่านั้น หาได้ใส่ความผู้ใดไม่ คนรุ่นข้าพระพุทธเจ้าถูกสอนมาว่า งานช่างที่ทำถวายแด่พออยู่หัวนั้น จักต้องเป็นงานที่ ‘ดีที่สุด’ เท่าที่มนุษย์จักพึงทำได้ มิใช่งานที่ ‘ทำตามๆ กันมา’ เพื่อหลอเลี้ยงความเกียจคร้านของช่างบางกลุ่ม หากการทำให้ของสูงค่าขึ้นคือการผิดจารีต เช่นนั้นจารีตของพระสุนทรศิลป์ก็คงมีไว้เพื่อกดขี่ความเจริญของแผ่นดินมิให้เติบโตเท่านั้นพระพุทธเจ้าข้า”

สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวบรมโกศทรงนิ่งฟัง ก่อนจะหยิบถ้วยกระเบื้องใบหนึ่งขึ้นมาทอดพระเนตรใกล้ๆ ทรงลูบผิวที่เนียนเรียบไม่สะดุดมือ แล้วแย้มพระโอษฐ์เล็กน้อย

“ไอ้สุนทรศิลป์ มึงว่าของสิ่งนี้ผิดจารีต แต่กูกลับเห็น ‘ความักดี’ อยู่ในทุกลายเส้นที่งามละเอียดลออนี้” ตรัสแล้วก็ทรงหันมาทางพ้นยอด “ไอ้พ้นยอด มึงพูดได้ดี ‘จารีตมิใช่การแข่งแข่งความมั่งง่าย’ คำนี้กูชอบนัก...กูจักรับเครื่องถ้วยอันประณีตนี้ไว้ แลให้มึงทำงานต่อไปให้ดี”

“พระพุทธเจ้าข้า” พันยอตอบรับด้วยดีใจ ขณะที่ใบหน้าของพระสุนทรศิลป์
ก้มต่ำอย่างไม่พอใจ

พระยาเทพมณฑิยรที่หมอบอยู่ข้างๆ ลอบระบายลมหายใจด้วยความโล่งอก
มือที่เคยสั่นเทาด้วยความกังวล กลายเป็นกำแน่นด้วยความยินดี ท่านเหลือบ
มองพระสุนทรศิลป์ที่หน้าถอดสีสลับกับมองลูกชายตัวแสบ บัดนี้ท่านรู้แล้ว
ว่าลูกชายไม่เอาไหนได้เปลี่ยนไปแล้วจริงๆ

สายลมโชยพัดให้อากาศเย็นลง คุณหญิงวาดสั่งบ่าวไพร่ให้จัดสำหรับของว่าง
และน้ำรากลบัวเย็นๆ มาต้อนรับสามีและลูกชายที่เพิ่งกลับจากการเข้าเฝ้า

พระยาเทพมณฑิยรหึ่งตัวลงนั่งบนตั่งไม้ฝีมือลูกชาย แหวตาเจิดจ้าด้วยความ
ความสาแก่ใจที่ปิดไม่มิด

“คุณพ่อขอรับ...” ยอคนที่นั่งพับเพียบอยู่ใกล้ๆ เอ่ยถามพลางยื่นถ้วยน้ำรากล
บัวให้บิดา “...โอ้แก เอ๊ย พระสุนทรศิลป์นี่นะ เขาเป็นผู้ใดขอรับ เหตุใดจึง
กล้าหักหน้าพวกเราากลางท้องพระโรง”

พระยาเทพมณฑิยรหัวเราะร่วนชดน้ำอีกใหญ่ก่อนจะเริ่ม ‘เม้ามอยหอยสังข์’
เรื่องในวงราชการให้ฟัง

บทที่ 7 จารีตที่ถูกบิดเบือนด้วยริษยา

“หึ! ไฉนสุนทรศิลป์นะฤฯ มันเป็นขุนนางกรมธรรมการ หน้าทีหลักของมันคือ
เผ่าหอไตร คอยตรวจดูว่าใครทำอะไรผิดจารีตผิดครุบ้าง แต่นั่นนะแค่จาก
หน้า” พระยาเทพมณเฑียรลดเสียงลงแล้วชะโงกหน้ามาหาลูกชาย

“จากหลังนะ มันกินส่วนต่างจากพวกช่างหลวงเก่าๆ ที่ทำงานหยาบๆ ส่งวัง
มานับสิบปี พอแข็งเข้ามาทำให้ของมันดีขึ้น แลตรวจตราได้หมด ก็เท่ากับแข็ง
ไปทุบหม้อข้าวใบใหญ่ของมันอย่างไรเล่า”

ยอดพยักหน้าเข้าใจ “มิน่า ถึงได้เถียงขาดใจเสียขนาดนั้น”

“แต่มันคนเดียวไม่กลัวเท่าใดหรอก” พระยาเทพมณเฑียรวางถ้วยน้ำลง
“ที่แข็งต้องระวังคือคนที่มันไปเกาะต่างหาก”

“ใครๆชอบรับ”

“นักองค์ดวง”

ยอดขมวดคิ้วทันที “ชื่อแปลกๆ หนาชอบรับ ชื่อเหมือนคนเขมรเลย”

“ก็เขมรนะสิ นักองค์ดวงนะเป็นเชื้อพระวงศ์จากเมืองกัมพูชาที่พ่ออยู่หัวทรง
ชูปะเลียงไว้ที่อยุธยา ทรงเอ็นดูประดุจพระราชโอรสแท้ๆ เสียวละ แต่เจ้านัก
องค์ดวงคนนี้นะนิสัยประหลาด ชอบอ้างว่าวิชาความรู้ทุกอย่างในอยุธยา
เกิดมาจากปราสาทหินของบรรพบุรุษมันทั้งสิ้น”

พระยาเทพมณเฑียรเริ่มคุยออกกรส “มีว่าแจ้งจักทำผ้าสวดยเพียงไหน ฤาหล่อ
พระงามเพียงใด เจ้านี้จักรีบอ้างตำราคร่ำครึทันทีว่า ‘นี่มันวิชาพระนครของ
ข้า อยุธยาไปลอกมา’ แลพักหลังๆ มานี้ นักองค์ดวงกับพระสุนทรศิลป์ก็เข้า
กันเป็นปีเป็นชลุ่ย คนหนึ่งถือ ‘จาริต’ อีกคนถือ ‘ตำรา’ รวมหัวกันสกัดกัน
ผู้ใดก็ตามที่เด่นเกินหน้าเกินตา”

ยอดกระตักยิ้มมุมปาก ความทรงจำในโลกปัจจุบันเกี่ยวกับ ‘ลัทธิซีเคิลม’ ผุด
ขึ้นมาในหัวทันที เขานึกได้ถึงถึงบทสนทนาหนึ่งในออฟฟิศเอเจนซีโฆษณา
ระดับโลก

ตอนนั้นทีมงานกำลังปวดหัวกับโครงการ Soft Power ของไทย มีน้องในที่ม
คนหนึ่งโพล่งขึ้นมาว่า “พีอาร์ต คนไทยเสฟโซเซียลมากไปรีเปล่า วันๆ เอา
แต่ไฟว์เรืองวัฒนธรรม”

ตัวเขาในตอนนั้นตอบกลับไปอย่างมั่นใจว่า “เราไม่ได้แค่ไผ่หรือก เราทำ Road Show ชุดไทยและศิลปะวัฒนธรรมไปทั่วโลกไม่น้อยนะ”

แต่พอเขาพูดจบ รุ่นพี่อีกคนที่เป็น Marketing Director ก็บอกด้วยน้ำเสียง ละเหยใจว่า “ไทยเราทำ Road Show ปีละไม่กี่ครั้ง แต่อีกฝั่งนะเขาทำ Road Show ทุกวัน เคลมทุกอย่างที่เป็นรูปเป็นร่าง ตั้งแต่ทำรายันขนมหวาน เคลม รายวัน เคลมจนคนทั่วโลกเริ่มมองว่าใครตัวจริง ใคร Copycat”

อัครินทร์ในร่างยอดดอหนายใจออกมาเบาๆ

ใครจะไปคิดวะ ว่าลัทธิขี้เคลมมันมีรากเหง้ามาตั้งแต่อยุธยา

“หึ! ตำราจากพระนครฤาษณ์” ยอดเอ๋ย “กระผมละอัศจรรย์ใจนักที่เขามี ตำราครอบจักรวาลขนาดนั้น หากทุกอย่างบนโลกเกิดจากปราสาทหินของ เขาจริง เหตุใดเขาจึงต้องหอบตำรานั้นหนีร้อนมาพึ่งเย็นใต้ร่มพระบรมโพธิ สมภารที่อยู่ชุลยาเล่าชอร์บ ตำราเล่มหนาปานนั้น แต่มีมีหน้าใตสนวนวิธีสร้าง บ้านเมืองให้เข้มแข็งจนมีต้องระเหเร่รอนมาพึ่งผู้อื่นเลยฤา”

พระยาเทพมณเฑียรชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะหัวเราะร่วนอย่างชอบใจจน เกือบสำลักรน้ำรากบัว “โอ้ยยอด! เอ็งนี่ ปากคอเราะรายดีแท้!”

“ก็ในเมื่อเขามัวแต่เอาเวลาไป ‘จด’ ว่าคนอื่นลอกอะไรเขาบ้าง จนลืม ‘จัด’ การบ้านเมืองของตนเองให้ดี ผลก็เป็นเหียงนี้ซอร์บ คนเก่งจริงเขาลงมือสร้างสรรค์แลแก้ไขให้ดีขึ้นทุกวัน มีแต่คน ‘หมดน้ำยา’ เท่านั้นที่เอาแต่กอดกระต่ายเก่าๆ ฤยกอดกำแพงหิน แล้วเที่ยวชี้หน้าตำคนอื่นว่าลอกวิชาบรรพบุรุษตน ทั้งๆ ที่ตนเองแค่จักหลอพระให้ผิวเนียนเท่าซีไล็บซำยังทำมิได้เลย”

“ในเมื่อนักองค์ดวงใครอ้างตำราแข่งกับกระผม กระผมก็จักแสดงฝีมือให้ดู พระสุนทรศิลป์แลนักองค์ดวงมิเกินมือกระผมหรือซอร์บ”

อัครินทร์ในร่างยอดยิมเย็นพลางนึกในใจ

เดี๋ยวจะแสดงให้เห็นว่า ‘Original’ กับ ‘Copycat’ เกรตตำนะ มันต่างกันที่ DNA ไว้ย!

ตำหนักที่พักของนักองค์ดวงอวลไปด้วยกลิ่นกำยานเขมรที่แม้จะหอมแต่กลิ่นกลับหอมฉุน ผิดแผกจากกลิ่นหอมรยรินตามตำหนักต่างๆ ในพระราชวังหลวงของอยุธยา พระสุนทรศิลป์ก้าวเข้ามาในตำหนักแห่งนี้ด้วยใบหน้าบึ้งตึงยกมือไหว้นักองค์ดวงคราหนึ่งแล้วก็นั่งหน้าบึ้งก่อนจะเอ่ย

“ดูเอาเถิดเจ้าข้า ท่านองค์ดวง คุณความพินาศของกรมวังที่ไฉ่เติ๊กเมื่อวานซืน นั้นมันก่อไว้” พระสุนทรศิลป์เอ่ยอย่างขุ่นเคืองและยื่นกระดาษที่วาด ลวดลายผ้าทอให้นักองค์ดวงดู

นักองค์ดวงที่กำลังละเลียดน้ำจันทน์ปรายตามองแบบร่างผ้าลายใหม่อย่างไม่ว่างใจ “เหตุใดคุณพระจึงดูเดือดเนื้อร้อนใจนักเล่า เรื่องถ้วยเบญจรงค์วันก่อน นั้น ยังมีหายนั่นใจอีกฤา”

“มันจักมิใช่แค่ถ้วยชามนะสิเจ้าข้า” พระสุนทรศิลป์เอ่ย “เพลานี้กรมวัง ปั่นป่วนไปสิ้น เมื่อมีนานมานี้ไฉ่พันยอดสั่งเปลี่ยน ‘วิธีย้อมผ้า’ ทั้งกรม มันอ้างเรื่องสารช่วยติดสีอันโตของมันก็มิรู้ บอกว่าสีแบบเดิมนั้น ‘ชั้นเลว’ จักชิตจางง่าย แล้วดูสิ มันย้อมออกมาเป็นสีน้ำเงินเข้มแลสีชมพูประหลาดตาที่มันเรียกว่า ‘ลัตตบงกช’ ช่างทอผ้าพากันเหอทำตามมันจนลืมนำราคาเก่าเสียสิ้น”

นักองค์ดวงหยิบแบบร่างลายผ้าขึ้นมาดู แวดตาที่เคยเฉื่อยชาเริ่มฉายแววริษยาเมื่อเห็นความมั่งคั่งของลายเส้นที่ ‘ลัว’ กว่าที่ตนเคยเห็น

“มิใช่แค่ผ้าหนาเจ้าข้า ท่านองค์ดวง” พระสุนทรศิลป์บอกด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ “แม้แต่ตั้งไม้แลเครื่องเรือนในพระตำหนักส่วนพระองค์ พออยู่หัวก็โปรดให้ไฉ่พันยอดมันคิดค้นทำใหม่ มันอ้างเรื่อง ‘สรีรศาสตร์’ อันใดมิรู้ บอกว่านั่งแล้วจักมิปวดหลัง ปรับหนักพิงให้รับกับตัวคนนั่ง จนตอนนี้เครื่องเรือนทรงโบราณหลายชิ้นถูกยกออกไปให้กรมวัง เพื่อให้ไฉ่พันยอดแก้ไขหมดแล้ว”

“เพลานี้ มันกำลังทำให้คนทั้งอยุธยาหลงลืมรากเหง้า มันหาว่าจารีตคือการ
แข่งความมั่งง่าย มันดาเข้าต่อหน้าพระพักตร์ว่าข้าเป็นพวกกดขี่ความ
เจริญ”

นักองค์ด้วงแค้นยี้มเย็นพลางลูบนิ้วไปตามลายผ้าในแผ่นกระดาษ “จารีต...
สรีรศาสตร์...หึ! ช่างประดิษฐ์ค่านัก ไอ้พินยอด แต่มันคงลืมไปว่าศิลปะทุก
แขนงในอยุธยาเนี่ย มันมีเจ้าของที่แท้จริง”

นักองค์ด้วงโยนกระดาษแผ่นนั้นลงพื้น “คุณพระอย่ากังวลไปเลย ลายผ้าที่
มันว่าใหม่ ฤๅตั้งไม้ที่มันว่างามล้ำนะ ข้าจำได้ว่าบรรพบุรุษข้าเคยสลักไว้บน
ผนังปราสาทหินมาเป็นร้อยปีแล้ว สิ่งที่มันทำก็แค่ ‘ลอกเลียน’ วิชาเมือง
กัมพูชาของข้าไปดัดแปลงเพียงนิดหน่อยเท่านั้น”

“เช่นนั้น เท่ากับมันลอกเลียนท่านนะสิ”

“ถูกต้อง ไอ้พินยอดอะไรนั่น มันลอกเลียนวิชาของข้าไป ข้าจักหาทางทำให้
มันเสียหายต่อเบื้องพระพักตร์ แล้วพออยู่หัวก็จักลงโทษมัน” นักองค์ด้วง
บอกอย่างมั่นใจ พระสุนทรศิลป์ยิ้มด้วยยินดี

ผ่านไปอีกราวกึ่งเดือน เวลานี้พันยอดกำลังนั่งอยู่ที่กรมวัง เขากำลังออกแบบ
ลายตู้พระไตรปิฎก เขาตั้งใจจะทำตู้พระไตรปิฎกถวายพระเจ้าอยู่หัวบรมโกศ
เพื่อให้ทรงถวายที่วัดพระศรีสรรเพชญ์

พลันเขาได้ยินเสียงฝีเท้าที่ก้าวอย่างเร่งรีบดังขึ้น เมื่อเงยหน้ามองว่าเป็นผู้ใดก็
ได้เห็นพระยาเทพมณเฑียรก้าวเข้ามา ใบหน้าของบิดาแดงก่ำด้วยความ
ตื่นเต้น

“พอยอด วางมือจากแบบร่างนั้นก่อน พอมีราชการด่วนที่สุดจากห้องพระ
โรงแบบอกแจ้ง”

ยอดวางปากกาไถ่ลงทันที “มีพระราชกระแสอันใดลงมาขอรับ คุณพ่อรีบ
ร่อนนั้ก”

พระยาเทพมณเฑียรทรุดนั่งลงที่ด้านข้าง “พออยู่หัวทรงมีพระบรมราช
โองการเด็ดขาดลงมาแล้ว ให้จัดพระราชพิธีอุปราชาภิเษกสถาปนากรมขุน
เสนาพิทักษ์ ขึ้นเป็นกรมพระราชวังบวรสถานมงคล”

บทที่ 8 เจ้าฟ้ากุ้ง

อัครินทร์หรือยอดมิ่งงไปชั่วขณะ เขาผู้ไม่ค่อยมีความรู้ประวัติศาสตร์ไทย ลักเท่าใด กำลังมีมติว่ากรมขุนเสนาพิทักษ์คือผู้ใด ความรู้แบบงูๆ ปลาๆ ที่เขามีคือ เขารู้แค่ว่ากรมพระราชวังบวรสถานมงคลคือตำแหน่งวังหน้า แล้วก็รู้แค่นี้แหละ

ได้ยินพระยาเทพมณฑียรเล่าต่อไปว่า “พออยู่หัวยังให้สถาปนาเจ้าฟ้าอินทสุดาวดีขึ้นทรงกรมที่กรมขุนยี่สารเสนี แลพระราชทานให้เป็นพระอัครชทายา ในกรมพระราชวังบวรฯ ด้วย งานนี้เป็นงานใหญ่ที่สุดในรัชกาลนี้ แลแข็งมีเวลาหกเดือนในการทำของถวาย”

“ขอรับ” เขาได้แต่รับคำ รู้แหละว่างานใหญ่ แล้วปากก็เอ่ยถามไปอย่างใจคิด
“เออ...กรมขุนเสนาพิทักษ์คือผู้ใดขอรับ”

“โอ้ยยอด! มึงนี่ มีรู้จักพระองค์ท่านได้เอียงใด” พระยาเทพมณฑียรออกปาก
ทันที มือหนึ่งยื่นไปเขกหัวลูกชายดังโป๊ก คำที่ไม่รู้ความในเรื่องสำคัญ

“อุยยยย!” ยอดร้องออกมาพร้อมกับยกมือคลำศีรษะบ่อยๆ เพิ่งรู้เหมือนกัน
ว่าบิดาเขามือหนักไม่น้อย

ครู่หนึ่งเขาก็ยิ้มแจ่มใสแล้วก็บอกเสียงอ่อยว่า “กระผมมีรู้จักจริงๆ ขอรับ”

พระยาเทพมณฑียรมองหน้าเขาแล้วก็ถอนหายใจเฮือกอย่างจงใจให้
บุตรชายได้เห็น ยอดยิ้มแห้งเมื่อเห็นท่าทีของบิดา

“กรมขุนเสนาพิทักษ์ก็คือเจ้าฟ้าธรรมธิเบศไชยเชษฐสุริยวงศ์...” ได้ยินชื่อ
‘เจ้าฟ้าธรรมธิเบศ’ แล้ว ยอดก็รู้สึกคุ้นๆ ขึ้นมาทันที ในโลกปัจจุบันที่เขาจาก
มา เขาว่าเขาเคยได้ยินชื่อนี้มาก่อนนะ

“...พระองค์มีพระนามลำลองว่า ‘กุง’ คนส่วนใหญ่เลยเรียกท่านว่า ‘เจ้าฟ้า
กุง’...”

ชื่อ ‘เจ้าฟ้ากุง’ ทำให้ยอดนึกออกทันที เขาจำได้แล้วว่าเจ้าฟ้าองค์นี้ต้องพระ
อัญญาจนทิววงศ์ และโทษที่ทำให้ต้องพระอาญาก็คือเจ้าฟ้ากุงทรงเป็นชู้กับ
เจ้าฟ้าสังวาลย์ ซึ่งเป็นพระมเหสีฝ่ายชายในสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวบรมโกศ!!!

พอนึกได้แล้ว วรรคทองของกาพย์เห่เรือก็ดังขึ้นมาในใจทันที

สุวรรณหงส์ทรงพู่หอย

งามชดช้อยลอยหลังสินธุ์

เพียงหงษ์ทรงพรหมินทร์

ลีนลาศเลื่อนเดือนตาชม

ยอดแทบเป็นลมไปเดี๋ยวนั้น เขาไม่รู้หรือรู้ว่าเจ้าฟ้ากุ้งทิวคงคิดเมื่อใด แต่จำสาเหตุแห่งการทิวคงได้เท่านั้น เพราะตอนที่รู้ เขาก็ยังนึกว่าไปเป็นชู้กับเมียพ่อได้ยังไงวะ แถมเจ้าฟ้ากุ้งก็เป็นลูกเมียเอก ได้รับแต่งตั้งเป็นอุปราชวังหน้าด้วย เรียกได้ว่าตำแหน่งพ่ออยู่หัวแห่งกรุงศรีอยุธยาคนต่อไป ถูกนำมาวางใส่พานที่เบื้องพระพักตร์แล้วด้วยซ้ำ ขอแค่รักชาติให้ดี เจ้าฟ้ากุ้งก็จะได้เป็นพระมหากษัตริย์ต่อจากสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวบรมโกศอย่างแน่นอน

อุปราชภิเษกนั้นหรือ นี่คือจุดสูงสุดก่อนจะดิ่งลงเหวของท่านสินะ ถ้าผมทำเครื่องทรงให้งามที่สุด มันจะช่วยเปลี่ยนชะตากรรม หรือจะยิ่งทำให้ตอนจบของท่าน มันน่าเวทนาขึ้นไปอีกกันแน่

ยอดได้แต่คิดในใจอย่างหดหู่ ได้ยินพระยาเทพมณเฑียรเล่าต่อไปว่า “...ท่านนะรูปร่าง ทรงพระปรีชาในหลายด้าน ที่เด่นที่สุดก็พระนิพนธ์ต่างๆ...เอ็งเป็นอะไรวะ ไอ้ยอด หน้าซัดเทียว” พระยาเทพมณเฑียรทักขึ้นอย่างแปลกใจ

“เออ...มิได้เป็นกระไรขอรับ แต่อากาศร้อนไปสักหน่อย...” ยอดตอบเสียงไปเสียด

เวลานี้เขารู้แล้วว่าเจ้าฟ้ากุ้งยังมีพระชนม์ชีพอยู่ และกำลังจะได้รับการแต่งตั้งเป็นวังหน้า นั่นก็หมายความว่าเรื่องเป็นชู้ยังไม่เกิดขึ้น ที่น่าเจ็บใจคือเขาดันไม่รู้ว่าเจ้าฟ้ากุ้งที่วงศ์ปีโตนะสิ ถ้ารู้ เขาก็คิดจะหาทางยับยั้งไม่ให้เรื่องนั้นเกิดขึ้น ถึงจะรู้ว่าถ้าเขาทำสำเร็จ มันจะเปลี่ยนประวัติศาสตร์ก็ตาม เพราะเขาเสียดายเจ้าฟ้ากุ้งจริงๆ พระองค์ทรงพระปรีชาในทางศิลปะอย่างหาตัวจับยาก

พระยาเทพมณฑียรชะงักหน้าเข้ามาใกล้พลางลดเสียงลง “แต่ที่สำคัญที่สุดพออยู่หัวตรัสกำชับในท้องพระโรง ต่อหน้าไอ้สุนทรศิลป์ว่าเครื่องอิสริยยศทั้งหมดของทูลกระหม่อมมุ้ง ตั้งแต่พระชฎา พานพระศรี กระทั่งเครื่องเบญจรงค์ถวายเป็นงานสมโภช ต้องผ่านการคุมงานแลตรวจตราจากเอ็งแต่เพียงผู้เดียว”

“เออ...แล้วของทูลกระหม่อมอินทสุดาวดี ผู้ใดทำขอรับ”

“นี่องค์ด้วงออกหน้าขอทำ คราแรกพออยู่หัวจักให้เอ็งรับทั้งหมด แต่น้องด้วงทูลว่างานเอ็งจักมากเกินไป อาจจักดูแลมิทั่วถึง ของจักมีงามพอ แลตัวมันก็ใคร่ทำงานสนองพระเดชพระคุณ พออยู่หัวจึงยอมให้ทำ แต่ของทูลกระหม่อมมุ้ง พออยู่หัวท่านเจาะจงมาเลขว่าต้องเป็นเอ็งเท่านั้น”

อัศวินทร์ในร่างยอดยี่มเจื่อน ด้วยเพราะเวทนาในชะตากรรมของเจ้าฟ้าองค์นี้ และเขารู้ว่างานนี้เป็นทั้ง ‘โอกาส’ และ ‘กับดัก’ ในเวลาเดียวกัน

“เออ...ปีนี้ พุทธศักราชเท่าใดขอรับ คุณพ่อ” เขาถาม อะไรบางอย่างบอกเขาว่าเขาคงต้องรู้

“เอ็งนี่ถามแปลก มาถามพุทธศักราช เขามีแต่ถามจุลศักราช” พระยาเทพมณฑลเฒ่าบ่นแต่ก็ตอบเขาว่า “ปีนี้ จุลศักราชที่หนึ่งพันหนึ่งร้อยสาม เทียบเป็นพุทธศักราชได้ที่สองพันสองร้อยแปดสิบสี่”

ได้ยินแล้ว เขาก็คิดได้ทันทีว่าเรื่องการคบซู้ระหว่างเจ้าฟ้ากุ่มกับเจ้าฟ้าสังวาลย์ สมควรที่จะยังไม่เกิดขึ้นเร็วๆ นี้ ต้องอีกหลายปีข้างหน้า ปัญหาจึงวนกลับมาที่เดิมว่าเขาไม่รู้ว่าเจ้าฟ้ากุ่มที่วงศ์บิดบิด ถ้าเขารู้ชัด เขาจะหาทางยับยั้งได้ แต่เวลานี้ถึงแม้จะไม่รู้ อย่างน้อย เขาก็ยังพอมีโอกาสยับยั้งพระองค์เขาได้แต่หวังว่าจะยับยั้งและช่วยเหลือพระองค์ได้ทัน

“การสถาปนาวังหน้าหมายถึงเครื่องสูงทุกชิ้นต้องทำใหม่หมด และต้องวิจิตรบรรจงกว่าที่อยู่เคยมีมา” ยอดเอ๋ย เนื้อความไม่ได้เกี่ยวข้องกับที่เขาถามเรื่องปีพุทธศักราช

“กระผมเข้าใจแล้วขอรับ งานนี้กระผมจักแสดงให้เห็นว่า ‘รสนิยม’ ที่แท้จริงของอยุธยาเป็นเช่นไร”

“พอเชื่อฝีมือเอ็งหนา” พระยาเทพมณฑียรตบไหล่ลูกชายแรงๆ “แต่จระวังไว้ให้ดี งานใหญ่เยี่ยงนี้ นักองค์ดวงแลไอ้สุนทรศิลป์ยอมมีนึ่งดูตาย มันจักต้องหาเรื่องให้เอ็งพลาดพลั้ง”

“ขอรับ กระผมจักกระวังตัวให้ดี คุณพ่อวางใจเถิด งานอุปราชาก็ยกนี้ กระผมจักสร้างผลงานที่ต่อให้พวกมันพลิกตำราจนขาดเป็นร้อยเล่ม ก็มีอาชหาช่องทางมา ‘ลอกเลียนญาแอบอ้าง’ ได้”

“ดี พอเชื่อฝีมือเอ็ง” บิดาของเขาย้ำอีกครั้ง

“แล้ว...เอ่อ...ถ้ากระผมจักขอเข้าเฝ้าทูลกระหม่อมมุ้งเพื่อ...เอ่อ...” ยอดกำลังนึกคำที่เหมาะสม เพราะจริงๆ คือ เขาอยากพูดคุยกับท่านเพื่อจะรู้ว่าท่านชอบหรือไม่ชอบอะไร จะได้ทำถวายให้ถูกพระทัย และที่สำคัญคือ นี่เป็นโอกาสเดียวที่เขาจะมีโอกาสได้พูดคุยกับยอดดกวีเอกคนหนึ่งของแผ่นดิน

“...ทูลถาม...” ยอดเล็งเห็นว่า ‘สัมภาษณ์’ ไปเสีย “...ว่าท่านโปรดฤทธิโปรดอะไรบ้าง จักได้ฤกษ์ไม่ขอรับ เพราะหากได้ทูลถาม กระผมก็ยิ่งทำถวายได้ถูกพระทัย” ยอดรีบอธิบายเหตุผลตามไป

พระยาเทพมณฑียรนิ่งไปครู่หนึ่ง สีหน้าพอใจในความกระตือรือร้นของลูกชาย ท่านเหลือบมองไปรอบตัวเพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีผู้ใดแอบฟัง ก่อนจะโน้มตัวเข้าใกล้ยอดมากกว่าเดิมจนเขาแปลกใจกับท่าทีลับลมคมในของบิดา

“ได้สิ อันที่จริง พ่อก็เห็นด้วยที่จักให้เอ็งรีบไปเผ้าเสี่ยแต่เนิ่นๆ แต่ยอดเอ๋ย เอ็งต้องจำไว้คำหนึ่ง ทูลกระหม่อมมุ้งท่านทรงมี ‘พระทัย’ ที่ยากจักคาดเดา อยู่ชนิดหนึ่งหนา”

ยอดขมวดคิ้ว “ยากจักคาดเดา? เอียงไรขอรับ”

“เอ็งยังเด็กนักครานั้น อาจจักจำความมิได้” พระยาเทพมณเฑียรทอดถอนใจ

บทที่ 9 เตรียมสอบวิทยานิพนธ์

“เมื่อห้าฤกษ์ก่อน ตอนพ่ออยู่หัวทรงพระประชวรหนัก ทูลกระหม่อมกึ่งท่านทรงระวางกรมขุนสุเรนทรพิทักษ์ว่าจักมาแย่งชิงราชสมบัติ ท่านจึงลงกรมขุนสุเรนทรพิทักษ์มาเฝ้า แล้วใช้พระแสงดาบฟันเอาต่อหน้าต่อตา! เดชะบุญที่พระคุณท่านกรมขุนสุเรนทรพิทักษ์มีบารมีแก่กล้า ดาบนั้นจึงทำได้เพียงแค่จี้รขาด”

ยอดเบิกตากว้าง อ้าปากค้าง นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้รู้ประวัติอีกส่วนหนึ่งของเจ้าฟ้ากุ้ง เพราะคนไทยส่วนใหญ่รู้ว่าท่านต้องโทษด้วยเป็นชู้กับพระมเหสีของพระบิดาของท่านเอง หากคราวนี้เขารับรู้จากปากคนที่อยู่ในเหตุการณ์จริง ความรู้สึกมันต่างกันไปลิบลับ

แม้เขาจะไม่รู้ว่ากรมขุนสุเรนทรพิทักษ์เป็นใคร แต่ก็แน่ใจได้ว่าต้องเป็นคนสำคัญ มิฉะนั้น เจ้าฟ้ากุ้งไม่หลงมาฆ่าหรอก!

ได้ยินพระยาเทพมณฑียรเล่าต่อไปว่า “ครานั้นพออยู่หัวทรงกริ้วปานฟ้าจักถล่ม สิ่งพลิกแผ่นดินหาตัวท่านให้ควัก แต่พบเพียงพระองค์เจ้าขึ้นแล พระองค์เจ้าเกิดที่สมรภูมิร่วมคิด จึงรับสั่งให้นำตัวทั้งสองไปสำเร็จโทษด้วยท่อนจันทน์ จนพระมารดาของท่านคือกรมหลวงอภัยนุชิตต้องรีบพาท่านไปบวชหนีอาญาที่วัดโคกแสงเสียดราหนึ่ง ร่มกาสาวพัตร์นั้นแล้วที่ช่วยชุบชีวิตท่านไว้ มิเช่นนั้นป่านนี้ท่านก็มีได้เป็นวังหน้าดอก”

“ต่อมากรมหลวงอภัยนุชิตทรงพระประชวรหนัก ได้ตรัสทูลขอพระราชทานอภัยโทษให้ท่านซึ่งเวลานั้นยังผนวชอยู่ พออยู่หัวก็พระราชทานอภัยโทษให้ หลังจากนั้น กรมหลวงอภัยนุชิตก็สวรรคต ส่วนท่านก็ทรงลาผนวชแล้วได้เข้าเฝ้าพออยู่หัวดังเดิม”

“แลเมื่อสามสี่วันก่อนหน้า พระราชโงษาปานบ้านวัดระฆังได้กราบบังคมทูลพออยู่หัว ขอพระราชทานให้สถาปนาทูลกระหม่อมกึ่งขึ้นประดิษฐานที่กรมพระราชวังบวรสถานมงคล วันนี้พออยู่หัวจึงให้ประชุมเสนาบดี ทุกฝ่ายเห็นพ้องต้องกันที่จักให้ท่านขึ้นเป็นวังหน้า”

“ที่พอเล่าให้เอ็งฟัง มิใช่จักให้เอ็งหวาดกลัวจนหัวหด แต่เล่าเพื่อให้เอ็ง ‘ระมัดปากระมัดคำ’ ทูลกระหม่อมกึ่งท่านทรงปรีชามากก็จริง รสนิยมวิไลกว่า

ผู้ใดในแผ่นดินก็จริง แต่พระทัยท่าน ‘บทจักร้อน’ ขึ้นมา แมแต่เจ้าฟ้าด้วยกัน
ท่านก็มีไฉ่หน้าเลยหนา”

ยอดพยักหน้าซำๆ ความหดหู่ในใจเพิ่มขึ้นอีกระดับ เขาเริ่มเห็นภาพร่างของ
เจ้าฟ้ากัณฑ์ขึ้น อัศจรรย์ที่มาพร้อมความหวาดระแวงและอารมณ์รุนแรง
เป็นส่วนผสมที่อันตรายที่สุดสำหรับคนทำงานใกล้ชิด

“เพลานี้กรมหลวงอภัยนุชิตสวรรคตไปแล้ว ทูลกระหม่อมกัณฑ์กำลังจักขึ้น
เป็นวังหน้า อารมณ์ที่เคยร้อนรุ่มคงเบาบางลงบ้างแล้ว” พระยาเทพ
มณฑลเตียรตบไหล่ยอดเบาๆ อย่างให้กำลังใจ

“เอ็งเป็นคนช่างสังเกต พอเชื่อว่าเอ็งเฝ้าท่านแล้วจักรู้ทางลมเอง ประเดี๋ยว
พอจักไปกราบทูลขออนุญาตเข้าเฝ้าให้ เอ็งก็เตรียมแบบร่าง เตรียมความคิด
ไปเสียให้ดี พอเชื่อว่าคนอย่างเอ็ง ‘ฉลาดพอ’ ที่จักพูดคุยกับท่านได้ถูก
พระทัย”

“ขอขอบคุณพ่อ กระผมจักกระวังตัวให้ดีที่สุด...เออ...เพลานี้ ทูลกระหม่อมกัณฑ์
ท่านมีพระชนมายุเท่าใดแล้วขอรับ”

พระยาเทพมณฑลเตียรนึ่งไปครู่หนึ่งแล้วจึงตอบ “ยี่สิบหกชันษาแล้ว เอ็งถาม
ด้วยเหตุใดฤฯ”

“ทราบพระชนมายุท่าน กระผมจักได้พูดคุยได้ถูกขอรับ”

พระยาเทพมณฑลเตียรพยักหน้าว่าเข้าใจ

เวลานี้สมองของอัครินทร์หรือยอดเริ่มประมวลผลใหม่ เจ้าฟ้ากั๋งในวัยยี่สิบหกปีคือดวงอาทิตย์ยามลิบนาฬิกาที่แสงเจิดจ้าพอจะส่องสว่างให้แผ่นดินและก้อนแรงพอที่จะเผาไหม้ใครก็ตามที่กล้าขวางทาง

ดังนั้น ภารกิจนี้ไม่ใช่แค่การทำงานศิลปะถวายลูกค้ำ VVIP แต่คือ การ ‘เดินบนเส้นด้าย’ ท่ามกลางอารมณ์แปรปรวนของเจ้าฟ้าผู้สูงศักดิ์ และเล่ห์เหลี่ยมของนักงัดตัวงัดที่คอยจ้องจะผลักเขาให้ตกเหวอยู่ตลอดเวลา

หลังจากบิดากลับไป อัครินทร์ในร่างของยอดก็นั่งจมอยู่กับกองกระดาษเพียงลำพัง เขารู้อยู่เต็มอกว่าเจ้าฟ้ากั๋งคือ ‘ศิลปินตัวพอ’ ที่มีอารมณ์สุนทรีย์ล้ำลึก แต่ข้อมูลใหม่ที่ได้รับเรื่องการใช้พระแสงดาบพันคน ทำให้เขาต้องนิยาม ‘ลูกค้ำ’ ใหม่นี้เสียใหม่

“นี่ไม่ใช่การพรูเซนตงานเอเจนซีธรรมดา นะไออาร์ต แต่มันคือการคุยกับสิงโตที่พร้อมจะขย้ำแกได้ทุกเมื่อ ถ้าแกผลอไปสะกิดอุ้งเท้าของมันเพียงเบาๆ” อัครินทร์พึมพำกับตัวเอง

ยอดดึงกระดาษเปล่าขึ้นมาแผ่นหนึ่ง แล้วเริ่มจดบันทึก ‘กลยุทธ์การเข้าเฝ้า’ เพื่อเอาชีวิตรอด

“ข้อแรกต้องเลี้ยงจุดเปราะบาง...” ยอดเอ่ยและจดลงไป “...ห้ามพูดเรื่องอำนาจหรือการสืบราชบัลลังก์เด็ดขาด พฤติกรรมของท่านบอกชัดว่าท่านระแวงเรื่องนี้มาก ดังนั้น การออกแบบต้องไม่เน้นการ ‘ชมขวัญ’ หรือ ‘เหนือกว่า’ พออยู่หัว’ แต่ต้องเน้นความ ‘วิจิตรบรรจง’ และ ‘สุนทรีย์ภาพ’ เพื่อให้ท่านรู้สึกผ่อนคลายและเห็นว่าเรามาเพื่อส่งเสริมบารมีด้านศิลปะของท่านเพียงอย่างเดียว”

“ข้อสอง อย่าแสดงตัวว่า ‘รู้ดี’ เกินไป ทูลกระหม่อมกึ่งทรงเป็นปราชญ์ คนประเภทนี้ชอบคนเก่งที่ ‘อ่อนน้อม’ แต่ไม่ชอบคน ‘อวดฉลาด’ เราต้องใช้เทคนิคถามนำ เพื่อให้ท่านเป็นคนออกโอเดียว แล้วเราค่อยตบเข้าที่เพื่อให้ท่านรู้สึกว่างานนี้คือ ‘ความคิดของท่าน’ โดยมีเราเป็นเพียงผู้เสริมมติให้เป็นจริง”

“ข้อสาม ห้ามหลุดคำฟุ้งออกไป ต้องสื่อสารด้วยภาษาของ ‘กวี’ เพื่อจูนความคิดให้ตรงกัน”

“ข้อสี่ สีนคำตัวอย่าง แต่แบบร่างในกระดาษอาจไม่พอสำหรับคนอารมณ์ร้อน เราต้องเอา ‘ของจริง’ บางอย่างไปให้ท่านดูด้วย เมื่อได้เห็นกับตา ท่านก็จะเข้าใจในสิ่งที่เรานำเสนอ”

แล้วยอดก็เปิดตาโตเมื่อนึกอะไรได้ เขาลงมือเขียนแบบร่างเครื่องทรงชุดใหม่ด้วยความระมัดระวัง ครูใหญ่ก็เอ่ยออกมาอย่างพึงพอใจ

“ใช้ลายกนกแบบนี้แหละ ‘ลายกนกแบบไหล’ ที่เลียนแบบจังหวะของสายน้ำในแม่น้ำ ดูจากภาพเห่เรือที่ท่านแต่ง ท่านน่าจะผูกพันกับสายน้ำอยู่มาก และชอบเรือ ดังนั้น ท่านน่าจะชอบลายที่ดูเหมือนน้ำไหล” ยอดพิมพ์และจ้องมองลายกนกที่เขียนขึ้นสดๆ ร้อนๆ

“จำไว้ ไอ้อาร์ต ห้ามมองท่านในฐานะนักโทษประหารในอนาคต แต่ต้องมองท่านในฐานะยอดศิลปินที่แกอยากร่วมงานด้วยที่สุดในชีวิต โปกส์ที่งานแล้ว แกจะรอด”

ระหว่างที่รอเข้าเฝ้า ยอดก็เร่งปั้นหุ่นขี้ผึ้งสำหรับพระชฎาที่ต้องสวมใส่ในวันพระราชพิธีเตรียมไว้ เขาตั้งใจว่าจะเอาหุ่นขี้ผึ้งพระชฎากับแบบร่างลายกนกไหลไปถวายให้เจ้าฟ้ากุ้งทอดพระเนตร

อัครินทร์ในร่างยอดรู้สึกว่าการเข้าเฝ้าครั้งนี้ เหมือนเขากำลังจะไปเข้าห้องเรียนสอบวิทยานิพนธ์อีกครั้งที่ L'Académie Supérieure de Gestion' สถาบันที่คัดเลือกนักศึกษาโหดหินยิ่งกว่าการสอบเข้าหน่วยรบพิเศษ แต่อาจารย์ที่คุมสอบคราวนี้ ดันถือพระแสงดาบแทนปากกาแดงนี่สิ!

นี่ไม่ใช่สอบวิทยานิพนธ์หรอก แต่สอบโคตรเข้มข้น พลาดนิดเดียว ได้ไปเฝ้าฯ ยมบาลทันที!

เวลานี้เจ้าฟ้าธรรมธิเบศฯ หรือเจ้าฟ้ากุ้งประทับนั่งบนตั่งไม้ในศาลาริมน้ำ ภายในพระราชวังหลวง พระเนตรเหม่อมองสายน้ำในแม่น้ำที่สะท้อนแสงแดดยามสาย พระหัตถ์หนึ่งถือปากกาไก่อ่างไว้ พระหัตถ์หนึ่งถือสมุดไทยราวกับกำลังรอจังหวะของกลอนบทถัดไป

“ขอเดชะพระอาญามีพันเกล้า ข้าพระพุทธเจ้าพินยอด พระพุทธเจ้าข้า” เสียงหนึ่งดังขึ้นทำให้พระองค์หลุดจากภวังค์

พรรณนาโวหารในหัวที่คล้ายกำลังจะคิดออกถูกขัดจังหวะและเลื่อนหายไปอย่างรวดเร็ว เจ้าฟ้ากุ้งนึกเคืองขึ้นมาทันที แต่เมื่อได้ยินชื่อ ‘พินยอด’ ที่พระราชบิดาของพระองค์กำชับนักหนาว่า ‘เป็นช่างที่ฝีมือดีที่สุดในแผ่นดิน’ จึงถอนพระปัสสาสะอย่างหงุดหงิด เหลือบมองคนมาเฝ้าอย่างไม่สบอารมณ์เท่าใดนัก

“มาแล้วฤา ไอ่ยอด” สุรเสียงทุ้มนุ่มแต่กระด้างนิดๆ ดังขึ้น “ไหนดูที่ฤา ว่าวิชาของมึงที่ทำเอาขุนนางกรมธรรมการอกแตกตายเมื่อมีนานมานี้ มันจักวิเศษปานใด”

บทที่ 10 ถอดรหัสหัวใจวีเอก

“พระพุทธเจ้าข้า” ยอดตอบรับและขยับพานม้วนกระดาษและพานใส่ ‘หุ่นขี้ผึ้งพระชฎาจำลอง’ มาที่เบื้องพระพักตร์ แล้วจึงเอ่ยว่า “นี่เป็นหุ่นจำลองพระชฎาที่ข้าพระพุทธเจ้าทดลองนำมาให้ทอดพระเนตรก่อนว่าจักพอพระทัยฤไม่ และนี่เป็นร่างแบบลายกนกไหลที่ข้าพระพุทธเจ้าคิดประดิษฐ์ขึ้นมาใหม่สำหรับพระองค์พระพุทธเจ้าข้า” กล่าวจบแล้ว ยอดก็ค่อยเงยหน้าและมองเจ้าฟ้ากุ้งให้ชัดเจน

เบื้องหน้าของเขาคือชายหนุ่มสูงศักดิ์ผู้มีรูปร่างสมส่วน สง่างามอย่างขัตติยวงศ์ แต่ไม่ได้ปักปิ่นหน้าเตอะอย่างนักรบที่กรำศึกหนัก พระวรกายตรงและสง่า

พระพักตร์ของเจ้าฟ้ากุ้งคมคาย สะอาดตา ผิวพรรณละเอียดผุดผ่องตามแบบฉบับเจ้านายชั้นสูง พระชนงเข้มคดดำพาดเฉียงรับกับดวงพระเนตรคมปลาบที่มองสบมาที่เยียด พระเนตรคู่นั้นฉลาดเฉลียวและช่างจินตนาการ ทว่ายามนี้กลับแฝงร่องรอยของความหงุดหงิดอยู่เล็กน้อย ยอดเดาได้ทันทีว่าเป็นเพราะเขาเข้ามาขัดจังหวะขณะทรงนิพนธ์อะไรบางอย่าง

พระนาสิกโด่งเป็นสันตรงรับกับพระโอษฐ์ได้รูปที่หยักโค้งน้อยๆ คล้ายจะยิ้มเป็นรอยแย้มพระโอษฐ์ที่ดูละมุนและมีความมั่นใจในตัวเองสูง พระเกศาดำสนิทถูกเกล้าไว้อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย เผยให้เห็นพระพักตร์ที่หมดจดชัดเจน

เครื่องแต่งกายแม้จะเป็นเพียงฉลองพระองค์ผ้าไหมสีม่วงเข้มเรียบๆ แต่ก็ดูหรูหราด้วยเนื้อผ้าที่ทออย่างละเอียดประณีต

อัครินทร์ในร่างยอดชะงักไปครู่หนึ่ง ใบหน้าของเจ้าฟ้ากุ้งในวัย 26 ปีนั้นดู 'เท' และเปี่ยมด้วย 'รัศมีของศิลปิน' กว่าที่เขาจินตนาการไว้มากนัก พระองค์คือส่วนผสมที่ลงตัวระหว่าง 'ความหยิ่งทะนงและความเด็ดขาด' กับ 'ความละเอียดละไมทางศิลปะ' ยอดสัมผัสได้ทันทีว่า ชายหนุ่มตรงหน้าคือ 'Perfectionist' ตัวจริงเสียงจริงที่งานช่างของเขาจะต้องเผชิญบททดสอบที่หินที่สุดในชีวิต!

เจ้าฟ้ากุ้งทอดพระเนตรหนูขึ้นขี้นั้นแล้ว ก็ชมวดพระชนงทันที เพราะพระชฎานี้ดู ‘โปร่ง’ และมีรูปทรงที่เพรียวบางผิดตาจากพระชฎามหากษัตริย์ทรงเดิมที่เคยสวมใส่มา

“เหตุใดมันจึงดู...บอบบางนักเล่า มีกลัวคนเขาจักรหาว่ามิ่งขึ้นเหนียวทองฤฯ” ตรัสถามด้วยความแปลกพระทัย หากพระสุรเสียงเจ้าการลองเชิงไว้บางๆ

ยอดกราบพูลด้วยน้ำเสียงมั่นคง “มิได้พระพุทธเจ้าข้า ข้าพระพุทธเจ้ามิได้ลดคุณค่าของทอง แต่ลด ‘ภาระ’ ของผู้สวมใส่พระพุทธเจ้าข้า พระชฎานี้ข้าพระพุทธเจ้าคิดโครงสร้างใหม่ ให้มีของลมระบายและรับกับรูปพระพักตร์ให้มากที่สุด”

เจ้าฟ้ากุ้งพยักพระพักตร์ว่าเข้าพระทัย

ยอดค่อยๆ กางแบบร่างลายบนกระดาษออกถวาย เมื่อเจ้าฟ้ากุ้งทอดพระเนตรเห็นลายเส้นที่อยู่บนนั้น พระเนตรที่ดูเฉยชาพลันเปล่งประกายทันที

“ลายกนกนี้ เหตุใดมันจึงเหมือนมิหยุตหนึ่ง” ทรงไล่พระองคุลีไปตามเส้นสายที่ยอดวาดไว้ “มันดู...เหมือนลมพัดระลอกน้ำ”

“ข้าพระพุทธเจ้าเรียกมันว่า ‘ลายกนกไหล’ พระพุทธเจ้าข้า”

“ลายกนกไหล!? ชื่อแปลกนักแต่ฟังดูดี” เจ้าฟ้ากุ้งตรัสชื่นชม

“ข้าพระพุทธเจ้าคิดประดิษฐ์จากพระนิพนธ์ของพระองค์ที่ว่า ‘สุวรรณหงส์
ทรงพู่ห้อย งามชดช้อยลอยหลังสินธุ์’ ข้าพระพุทธเจ้าจึงคิดว่า ลายกนกบน
พระชฎาของพระองค์ มีควรเป็นทองที่แข็งแกร่ง แต่ควรจัก ‘เคลื่อนไหว’
ไปตามท่วงทำนองที่พระองค์ทรงรจนาพระพุทธเจ้าข้า”

เจ้าฟ้ากุ้งทรงนั่งไปครู่หนึ่ง ทรงจ้องมองแบบร่างนั้นราวกับกำลังอ่านบทกวีที่
มองเห็นได้ด้วยตา

“มึงเข้าใจจังหวะของสายน้ำเอียงนั้นฤฯ” สุรเสียงของพระองค์อ่อนลง
กว่าเดิม “ช่างหลวงคนอื่นเอาแต่ก้มหน้าก้มตาเขียนกนกให้เป็นตัวๆ ตาม
ตำรา แต่มึงกลับเขียนกนกให้มัน ‘เห่’ ไปกับน้ำ มึงนี่ประหลาดนัก ไฉยอด”

“ลายกนกไหลนี้ คือการนำ ‘กนกเปลว’ มาผสมผสานกับ ‘จังหวะของ
สายน้ำ’ เพื่อให้ลายที่เคยดูแน่นหนาแลแข็งนิ่ง ดูมีความเคลื่อนไหวเหมือนมี
ชีวิต...” ยอดอธิบาย “...ลายกนกไหลจักเน้นการลากเส้น ‘สะบัดหางกนก’
ให้เชื่อมต่อกันเหมือนระลอกคลื่นในแม่น้ำ เส้นสายจึง ‘ไหล’ ต่อเนื่องกันไป
หัวกนกเปรียบเสมือนหัวโขนเรือพระที่นั่งที่กำลังเชิดขึ้น ตัวกนก
เปรียบเสมือนหยาดน้ำที่กระเซ็นยามพาย แลหางกนกเปรียบเสมือนพู่ห้อยที่
สะบัดพลิ้วตามลม”

เจ้าฟ้ากุ้งจ้องหน้ายอดทันทีที่ฟังจบ พระเนตรฉายแววพอพระทัยยิ่งยวด

“มึงช่างคิดนัก ไฉยอด” ตรัสแล้วก็ทรงหยิบหุ่่นซี่ผึ้งจำลองขึ้นมาพิจารณา
ความเบาและสมดุลของหุ่่นนั้นทำให้ทรงพอพระทัยอย่างยิ่ง ยอดลั้งเกตเห็น

ว่าความระวางในพระเนตรจางหายไป เปลี่ยนเป็นความรู้สึกของ ‘ศิลปินที่ เจอเพื่อนรู้ใจ’

“งานศิลปะที่แท้จริง มีควรถูกขังอยู่ในตำราเก่าที่หนาเตอะ แต่ควรสั่นไหวไปตามยุคสมัยและผู้ใช้งานพระพุทธรูปเจ้าข้า”

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า...” เจ้าฟ้ากุ้งทรงสรวลออกมาทันที “...ดี! กูชอบใจนัก ไอนักองค์ด้วงมันเอาแต่บอกว่าลาชยอชยาลอกเลียนมาจากปราสาทหินที่เมืองกัมพูชของมัน แต่มันมิเคยรู้ว่าความงามที่แท้จริงคือความงามที่ ‘มีลมหายใจ’ ไอ้อยอด มึงทำต่อเถิด กูจักมีแก้แบบของมึงแม่แต่เส้นเดียว แต่มึงต้องสัญญาว่าชฎานี้ต้องใส่แล้ว ‘พลี๊ว’ เหมือนบทเห่เรือของกู”

คำ ‘มีแก้แบบแม่แต่เส้นเดียว’ คือดาบสองคมที่แสดงถึงความคาดหวังที่สูงลิบลิ่วของเจ้าฟ้ากุ้ง บอกชัดว่า ‘งานนี้พลาดไม่ได้’

“ข้าพระพุทธรูปเจ้าขอเอาชีวิตเป็นเดิมพันพระพุทธรูปเจ้าข้า” ยอดกราบทูลด้วยความมั่นใจ

เมื่อเห็นว่า ‘คลื่นความถี่’ ของตนกับยอดกวีเอกเริ่มจูนตรงกันแล้ว ยอดจึงตัดสินใจใช้โอกาสนี้กราบทูลขอในสิ่งที่ช่างหลวงคนอื่นไม่เคยบังอาจทำมาก่อน

“ขอพระทัยในพระเมตตาพระพุทธรูปเจ้าข้า แต่หากทูลกระหม่อมจักทรงอนุญาต ข้าพระพุทธรูปเจ้าขอประทานพระวโรกาส ทูลถาม ‘เนื้อใน’ ของพระองค์อีกสักเล็กน้อยได้ฤๅไม่ว่าพระพุทธรูปเจ้าข้า”

เจ้าฟ้ากุ้งทรงเลิกพระชนงขึ้นเล็กน้อยด้วยความฉงน “ถามเนื้อในกุฎยา มึงจักถามกระไรอีก ในเมื่อแบบที่มึงวาดมานี้ก็ถูกใจกูเสียยิ่งกว่าอะไรดี”

“แบบที่เห็นเป็นเพียง ‘แบบ’ พระพุทธเจ้าข้า” ยอดใช้ทักษะการสัมผัสภาษณ์ลูกค้าแบบมืออาชีพเข้าช่วย “แต่เครื่องทรงอุปราชาก็ใช่คือศักดิ์ศรีของแผ่นดิน ข้าพระพุทธเจ้าจึงใคร่รู้ว่าในยามที่พระองค์ทรงรจนาทกกลอน กุฎยาที่ทรงทอดพระเนตรสายน้ำเช่นนี้ พระองค์ทรงรู้สึกถึง ‘สี’ ใดเป็นพิเศษยกไม่พระพุทธเจ้าข้า สีที่เห็นแล้วทรงรู้สึกสงบ กุฎยาที่ทรงรู้สึกว่ามีพลังอำนาจ กุฎยาที่ทรงโปรดเป็นพิเศษ”

คำถามแปลกหูทำให้เจ้าฟ้ากุ้งทรงนิ่งตรอง พระองค์ทอดพระเนตรไปที่แม่น้ำอีกครึ่ง

“สีกุฎยา...” ทรงพึมพำ “...ชาวคนอื่นมักถามกูแต่ จะเอาทองนพคุณกุฎยาของชมพูนุช แต่มึงถามถึงสีในใจกู...อืม...ยามที่กูมองฟ้าก่อนรุ่งสาง กูชื่นชอบสีม่วงเข้มที่เจือด้วยสีคราม มันมีตมิดหากมีแสงสว่างรำไรชวนให้น่าค้นหา มันมีฉูดฉาดเหมือนสีแดง แต่มันหนักแน่นปานศิลา”

ยอดรีบจดจำรายละเอียดนั้นไว้ในใจทันที ‘Deep Purple & Indigo...รสนิยมนสูงชะมัด’

“แล้วเรื่อง ‘สัมผัส’ เล่าพระพุทธเจ้าข้า” ยอดทูลถามต่ออย่างสิ้นไหล “ทรงโปรดความเรียบเนียนของพื้นผิว กุฎยาโปรดความสากระคายแต่แฝง

ลวดลายที่จับต้องได้ หากเป็นชฎาที่ต้องทรงเป็นเวลานาน สัมผัสภายในที่
แบบพระเศียรนั้นสำคัญมิแพ้ความงามภายนอกพระพุทธเจ้าข้า”

เจ้าฟ้ากุ่มทรงสรवलเบาๆ ในพระทัยเริ่มรู้สึกสนุกกับการ ‘ถูกสัมผัสภายใน’ ครั้ง
นี้ “มิ่งนี่ช่างซักนักไฉยอด กุจักบอกให้ กุลลัวความอึดอัดเป็นที่สุด กิริยาที่
ต้องนั่งขมิบประดุจรูปปั้นยามออกงานพิธีนั้น มันเหนื่อยนัก หากมิ่งทำให้กุ
รู้สึกวาสวมใส่แล้ว ‘เบาสบายตั้งขนนก’ แต่คนภายนอกมองเห็นเป็น ‘ทองที่
หนักแน่น’ ได้ นั่นแหละคือสิ่งที่กุใครได้”

